

Kristus och hans rättfärdighet

av
E. J. Waggoner

Och detta är det namn man skall ge honom:
HERREN vår rättfärdighet.
Jer. 23:6

Honom har ni att tacka för att ni är i Kristus Jesus,
som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösning.
1 Kor. 1:30

Förläggarens inledning

Ellen G. White skrev strax efter Generalkonferensens möte 1888, ”Herren sände i sin stora nåd ett mycket viktigt budskap till sitt folk genom pastorerna Waggoner och Jones.” - *Testimonies to Ministers*, sid 91.

Man har konstaterat att det inte gjordes några avskrifter av de bibelstudier som pastorerna Waggoner och Jones höll vid detta möte. *Christ and His Righteousness* publicerades 1892 i Melbourne i Australien av Echo Publishing Company Ltd.

Översättning: Suzanne Gundler 26 september 2020
Bibeltexterna är hämtade ur Folkbibeln 1998 om inget annat anges

INNEHÅLL

Varför ska vi betrakta Kristus?
Hur ska vi betrakta Kristus?
Är Kristus Gud?
Kristus som skapare
Är Kristus en skapad varelse?
Gud uppenbarad i köttet
Viktiga praktiska lärdomar
Kristus lagstiftaren
Guds rättfärdighet
Herren vår rättfärdighet
Accepterad av Gud
Trons seger
Slavar och fria
Praktiska illustrationer av frigivning från slaveri

Kristus och hans rättfärdighet

Varför ska vi betrakta Kristus?

I första versen av Hebreerbrevets tredje kapitel har vi en uppmaning som omfattar alla de ålägganden som den som är kristen har fått. Den lyder: ”Därför, heliga bröder, ni som har fått del av en himmelsk kallelse, se på Jesus, den apostel och överstepräst som vi bekänner oss till.” Att göra detta som bibeln ålägger oss, att se på Jesus oavbrutet och med insikt, just sådan som han är, kommer att förvandla en människa till en fullkomlig kristen, för ”alla som med avtäcktt ansikte skådar Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till en och samma bild.”

Evangeliets tjänare har en inspirerad fullmakt att ständigt framhålla ämnet Kristus, för folket, och att rikta folkets uppmärksamhet på honom enbart. Paulus sa till korintierna, ”Jag hade nämligen bestämt mig för, när jag var hos er, att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst.” (1 Kor 2:2), och det finns ingen orsak att tro att hans predikan till korintierna på något sätt var annorlunda än hans predikningar på andra platser. Han säger att när Gud uppenbarade sin Son för honom, så var det för att han skulle predika om honom bland hedningarna (Gal. 1:15, 16), och han var glad att han hade fått nåd att ”bland hedningarna predika evangeliet om Kristi outgrundliga rikedom.” (Ef. 3:8)

Men det faktum att apostlarna gjorde Kristus till ämnet för all deras förkunnelse, är inte vår enda fullmakt att upphöja honom. Hans namn är det enda namn under himlen som givits till människor, genom vilket vi blir frälsta. (Apg 4:12) Kristus själv förklarar att ingen människa kan komma till Fadern utom genom honom. (Joh 14:6) Till Nikodemus sa han: ”Och liksom Mose upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom skall ha evigt liv.” (Joh. 3:14, 15) Att ”upphöja” Jesus, refererar i första hand till hans korsfästelse, men omfattar mer än bara detta historiska faktum. Det innebär att Kristus måste ”upphöjas” av alla dem som tror på honom, som den korsfäste Frälsaren, vars nåd och härlighet är tillräckliga för att tillfredsställa världens största behov. Det innebär att han borde ”upphöjas” i hela sin överflödande härlighet och kraft som ”Gud med oss”, så att hans gudomliga dragningskraft på det sättet kan dra alla människor till honom. (Se Joh. 12:32)

Uppmaningen att betrakta Jesus, och även orsaken till att göra det, anges i Hebreerbrevet 12:1-3, ”När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa ut hålligt i det lopp som vi har framför oss. Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som i stället för den glädje som låg framför honom utstod korsets lidande utan att bry sig om skammen och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. Tänk på honom som måste uthärda sådan fiendskap från syndare, annars tröttnar ni och tappar modet.” Det är bara genom att oavbrutet och under bön betrakta Jesus så som han uppenbaras i bibeln, som vi kan undvika att tröttna på att göra gott, och från att ge upp på vägen.

Vi bör även betrakta Jesus eftersom ”I honom är vishetens och kunskapens alla skatter gömda.” (Kol. 2:3) Den som saknar visdom uppmanas att be Gud, som frikostigt ger till alla människor utan förebräelser, och han har blivit lovad att han ska få den. Men den önskade visdomen kan bara fås genom Kristus. Den visdom som inte kommer från Kristus, och som därför inte leder till honom, är bara oförstånd, för Gud som är Källan till allt, är visdomens upphov. Okunskap om Gud är den värsta sortens oförstånd. (se Rom. 1:21, 22) Alla visdomens och kunskapens skatter ligger gömda i

Kristus, så den som bara har denna världens visdom vet egentligen ingenting. Och eftersom all makt i himlen och på jorden har getts åt Kristus, förkunnar aposteln Paulus att Kristus är "Guds kraft och Guds vishet." (1 Kor. 1:24)

Men det finns en text som kort sammanfattar allt vad Kristus betyder för människan, och som anger den mest fullständiga orsaken till att vi ska betrakta honom. Det är denna: "Honom har ni att tacka för att ni är i Kristus Jesus, som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösning," (1 Kor. 1:30) Vi är okunniga, onda och förlorade. Kristus är vår visdom, rättfärdighet och frälsning. Vilken förändring! Från okunnighet och synd till rättfärdighet och frälsning. Människans högsta ambitioner och behov kan inte överskrida vad Kristus betyder för oss, och vad bara han betyder för oss. Detta är tillräcklig orsak för att allas ögon borde vara fästa på honom.

Hur ska vi betrakta Kristus?

Men *hur* ska vi betrakta Kristus? – Precis så som han har uppenbarat sig själv för världen, enligt det vittnesbörd som han bar om sig själv. I den fantastiska predikan som finns återgiven i det femte kapitlet av Johannes evangelium sa Jesus: "Ty liksom Fadern uppväcker de döda och ger dem liv, så ger Sonen liv åt vilka han vill. Inte heller dömer Fadern någon, utan hela domen har han överlämnat åt Sonen, för att alla skall ära Sonen liksom de ärar Fadern. Den som inte ärar Sonen ärar inte heller Fadern, som har sänt honom." (Joh. 5:21-23)

Kristus har fått det högsta privilegiet, att döma. Han måste äras på samma sätt som Gud, eftersom han är Gud. Den älskade lärjungen vittnar om det: "I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud." (Joh. 1:1) Att detta gudomliga Ord inte var någon annan än Kristus ser vi i vers 14: "Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den Enfödde har av Fadern, och han var full av nåd och sanning."

Ordet var "i begynnelsen." Människans tanke kan inte greppa den tidsrymd som denna mening rymmer. Det tillkommer inte människor att veta när eller hur Sonen föddes, men vi vet att han var det gudomliga Ordet, inte bara innan han kom till denna jord för att dö, utan även innan världen skapades. Strax innan han korsfästes bad han, "Fader, förhåll dig till mig med den härlighet som jag hade hos dig innan världen var till." (Joh. 17:5) Och över sju hundra år innan sin första ankomst förutsades det på detta sätt att han skulle komma så här, genom inspirationens ord: "Men du, Betlehem Efrata, som är så liten bland Juda tusenden, från dig skall det åt mig komma en som skall härska i Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar." (Mika 5:2) Vi vet att Kristus "har utgått från Gud och kommer från honom." (Joh. 8:42), men det var så långt tillbaka i evighetens tidsåldrar är det överstiger mänsklig fattningsförmåga.

Är Kristus Gud?

På många ställen i bibeln kallas Kristus för Gud. Psalmisten säger: "Gud, HERREN Gud, har talat, han kallar på jorden från öster till väster. Från Sion, fullkomlig i skönhet, träder Gud fram i glans. Vår Gud kommer, han skall ej tåga. Förtärande eld går framför honom och kring honom stormar det våldsamt. Han kallar på himlen där ovan och på jorden för att döma sitt folk: "Församla till mig mina fromma, som sluter förbund med mig vid offer." Himlarna förkunnar hans rättfärdighet, ty Gud är den som dömer." (Ps. 50:1-6)

Att denna text handlar om Kristus kan vi förstå, för det första av det faktum som vi redan fått veta, att all dom har överlämnats åt Sonen, och för det andra av det faktum att det är vid Kristi andra ankomst som han sänder ut sina änglar för att samla sina utvalda från de fyra väderstrecken. (Matt. 24:31) "Vår Gud kommer, han skall ej tåga." Nej, för när Herren själv stiger ner från himlen ljuder en befallning, "en ärkeängels röst och en Guds basun." (1 Tess. 4:16) Denna befallning kommer med Guds Söns röst, och den kommer att höras av alla som är i gravarna, och den kommer att göra att de kommer ut ur dem. (Joh. 5:28, 29) Tillsammans med de rättfärdiga som lever kommer de att ryckas upp för att möta sin Herre i luften för att alltid vara tillsammans med honom, och detta sker när "vi skall samlas hos honom." (2 Tess. 2:1. Jämför Ps 50:5; Matt. 24:31 och 1 Tess 4:16)

"Förtärande eld går framför honom och kring honom stormar det våldsamt." för när Herren Jesus uppenbaras från himlen med sina mäktiga änglar kommer det att bli "i flammande eld och straffar dem som inte vill veta av Gud och dem som inte lyder vår Herre Jesu evangelium." (2 Tess 1:8) Så vi vet att Psaltaren 50:1-6 är en levande beskrivning av Kristi andra ankomst för att rädda sitt folk. När han kommer blir det som "mäktig Gud." (Jämför Hab. 3)

Detta är en av hans rättmätiga titlar. Långt före Kristi första ankomst talade profeten Jesaja dessa ord för att trösta Israel: "Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste." (Jes. 9:6)

Detta är inte bara Jesajas ord. De är Guds Andes ord. Gud har, när han talade direkt till Sonen, tilltalat honom med samma titel. I Ps. 45:7 läser vi dessa ord: "Gud, din tron står i evigheters evighet, ditt rikets spira är rättens spira." Den som läser ytligt kanske tänker att detta bara är psalmistens nedtecknade lovprisning till Gud, men när vi bläddrar vidare till nya testamentet finner vi att det är något mycket mer. Vi finner att det är Gud Fadern som talar, och att han talar till sin Son och kallar honom Gud. (Se Heb. 1:1-8)

Kristus fick inte detta namn på grund av något stort som han utträttat, utan det är hans arvsrätt. När han talar om Kristi makt och storhet säger författaren till Hebréerbrevet att han är så mycket bättre än änglarna eftersom "Det namn han har *ärvt* är förmer än deras." (Heb. 1:4) En son har alltid rätt att ta sin faders namn, Kristus har som "Guds enfödde Son" samma namn eftersom han har rätt till det. En son är också, mer eller mindre, en avbild av sin far. Han har i någon mån sin fars drag och personlighet, inte fullständigt eftersom det inte finns någon fullkomlig avbild bland människor. Men det finns ingen ofullkomlighet hos Gud, eller i något av hans verk, så Kristus är "en avbild av hans väsen" (Heb. 1:3, B2000). I egenskap av Son till den Gud som har liv i sig själv, har han av naturen alla gudomens attribut.

Det är sant att Gud har många söner, men Kristus är "Guds enfödde Son," och därför är han Guds Son på ett sätt som ingen annan varelse någonsin varit eller kommer att bli. Änglarna är Guds söner, liksom Adam (Job 38:7; Luk. 3:38) genom skapelse. Kristna är Guds söner genom adoption (Rom. 8:14, 15), men Kristus är Guds Son av födseln. Hebréerbrevets författare visar dessutom att Guds Son inte blev upphöjd till denna position, utan att det är en position som han har rätt till. Han säger att Moses var betrodd i hela Guds hus, som en tjänare, "Men Kristus som Son över sitt eget hus" (Heb. 3:6, översättning till svenska från KJV) Han slår också fast att Kristus är husets byggmästare. (Vers 3) Det är han som bygger Herrens tempel, och som får äran. (Sak. 6:12, 13)

Kristus själv lärde mycket uttryckligt att han är Gud. När den unge mannen kom och frågade, "Gode Mästare, vad skall jag göra för att ärva evigt liv?" sa Jesus, innan han besvarade den direkta frågan, "Varför kallar du mig god? Ingen är god utom en, och det är Gud." (Mark. 10:17, 18) Vad menade Jesus med dessa ord? Var hans avsikt

att invända mot det attribut som användes om honom själv? Vilde han antyda att han inte var helt och hållet god? Var det en blygsam nedvärdering av honom själv? – Inte alls, för Kristus var helt och hållet god. Till judarna, som ständigt övervakade honom för att upptäcka något fel hos honom som de kunde anklaga honom för, sa han djärvt, ”Vem av er kan överbevisa mig om synd?” (Joh. 8:46) Bland hela det judiska folket kunde man inte hitta en enda människa som någonsin hade sett honom göra något, eller hört honom säga ett enda ord, som ens liknade något ont. Och de som var fast beslutna att döma honom kunde bara göra det genom att anlita falska vittnen emot honom. Petrus säger, ”Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun.” (1 Petr. 2:22) Paulus säger att han, ”inte visste av synd” (2 Kor. 5:21) Psalmisten säger, ”Han är min klippa och ingen orätt finns i honom.” (Ps. 92:15) Och Johannes säger, ”Och ni vet att han uppenbarades för att ta bort synderna, och synd finns inte i honom.” (1 Joh. 3:5)

Kristus kan inte förneka sig själv, därför kunde han inte säga att han inte var god. Han är och han var fullständigt god, godheten fullkomnad. Och eftersom ingen är god utom Gud, och Kristus är god, så innebär det att Kristus är Gud, och att det är vad han ville lära den unge mannen.

Det var detta han lärde lärjungarna. När Filippus sa till Jesus, ”Herre, låt oss få se Fadern, så räcker det för oss,” då svarade Jesus, ”Så länge har jag varit hos er, och du har inte lärt känna mig, Filippus. Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du säga: Låt oss se Fadern?” (Joh. 14:8, 9) Detta är lika tydligt som när han sa, ”Jag och Fadern är ett.” (Joh. 10:30) Så sant var det att Kristus var Gud, även när han var här bland människor, att när han blev ombedd att visa dem Fadern kunde han säga, Se på mig. Det påminner oss om att när Fadern lät den Enfödde träda in i världen sa han, ”Alla Guds änglar skall tillbe honom.” (Heb. 1:6) Det var inte bara när Kristus delade Faderns härlighet innan världen blev till som han hade rätt att bli ärad, utan även när han kom som ett spädbarn i Betlehem. Även då befalldes alla Guds änglar att tillbe honom.

Judarna missförstod inte Kristi undervisning om sig själv. När han förkunnade att han var ett med Fadern tog judarna upp stenar för att stena honom. Och när han frågade dem för vilken av hans goda gärningar det var som de försökte stena honom, svarade de, ”Det är inte för någon god gärning vi vill stena dig, utan därför att du hädar och gör dig själv till Gud, du som är en människa.” (Joh. 10:33) Om han hade varit vad de ansåg att han var, bara en människa, då hade hans ord verkligen varit hädelse, men han var Gud.

Orsaken till att Kristus kom till jorden var att han skulle uppenbara Gud för människorna, för att de skulle komma till honom. Därför säger aposteln Paulus ”Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv.” (2 Kor. 5:19) och i Johannes evangelium läser vi att Ordet, som var Gud, ”blev kött.” (Joh. 1:1, 14) I detta sammanhang sägs det att ”Ingen har någonsin sett Gud. Den Enfödde, som själv är Gud, och är hos Fadern, har gjort honom känd.” (Joh. 1:18)

Lägg märke till uttrycket ”Den Enfödde, som ... är hos Fadern.” Han har sin boning där, och han *är* där en del av gudomen, lika visst när han var på jorden som när han var i himlen. Användningen av presens indikerar fortlöpande existens. Det framför samma idé som Jesu uttalande till judarna ”Jag *Är*, redan innan Abraham blev till.” (Joh. 8:58) Och det visar även att han är identisk med den person som uppenbarade sig för Mose i den brinnande busken, som förkunnade att hans namn var ”Jag är den Jag *Är*.”

Slutligen har vi aposteln Paulus inspirerade ord när det gällde Jesus Kristus, att ”Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom” (Kol. 1:19) Vad denna fullhet är, som bor i Kristus, får vi veta i nästa kapitel där vi läser att ”i honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt.” (Kol. 2:9) Detta är det mest absoluta och otvetydigaste

vittnesbördet om det faktum att Kristus av naturen äger alla gudomens attribut. Det faktum att Kristus är Gud kommer också att framkomma mycket tydligt när vi begrundar

Kristus som skapare

Omedelbart efter den ofta citerade texten som säger att Kristus, Ordet, är Gud, läser vi att "Genom honom har allt blivit till, och utan honom har inget blivit till, som är till." (Joh. 1:3) Vi kan inte göra detta uttalande tydligare genom att kommentera det, så därför går vi vidare till texten i Hebréerbrevet 1:1-4: "Gud ... har han nu i den sista tiden talat till oss genom sin Son. Honom har han insatt till att ärva allting, och genom honom har han också skapat världen. Sonen utstrålar Guds härlighet och uppenbarar hans väsen och uppehåller allt genom sitt mäktiga ord. Och sedan han utfört en rening från synderna, sitter han nu på Majestätets högra sida i höjden. Sonen är så mycket större än änglarna som det namn han har ärvt är förmer än deras."

Aposteln Paulus ord till kolosserna är ännu tydligare. När han talar om Kristus som den person som ger oss frälsning, beskriver han honom som "den osynlige Guds avbild, förstfödd före allt skapat. Ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom. Han är till före allting, och allt består genom honom." (Kol. 1:15-17)

Vi borde studera denna text noga och ofta begrunda den. Den säger att det inte finns något i universum som Kristus inte har skapat. Han skapade allting i himlen, och allting på jorden. Han skapade allting som är synligt, och allting som är osynligt, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter i himlen, alla är beroende av honom för sin existens. Och liksom han är till före allting, och är deras Skapare, så består eller hålls allt samman genom honom. Detta är samstämmigt med det som sägs i Hebréerbrevet 1:3, att han uppehåller allt genom sitt mäktiga ord. Det var genom ett ord som himlarna skapades, och samma ord håller dem på plats och bevarar dem från att förstöras.

Vi kan inte rimligen utesluta Jesaja 40:25, 26 i detta sammanhang, "Vem vill ni då likna mig vid, så att jag skulle vara som han? säger den Helige. Lyft upp era ögon mot höjden och se: Vem har skapat allt detta? Vem för härskaran däruppe fram i räknade skaror? Genom sin stora makt och sin väldiga kraft nämner han dem alla vid namn - ingen enda uteblir." Eller som den judiska översättningen mer kraftfullt uttrycker det, "från honom som är väldig i kraft, stark och mäktig, undkommer ingen." Att Kristus är den Helige som kallar himlens här vid namn, och som håller dem på plats, är uppenbart utifrån andra delar av samma kapitel. Han är den person som det sägs om, "Bered väg för HERREN, bana en jämn väg i ödemarken för vår Gud." Han är den som kommer med mäktig arm och har sin lön med sig, den som lik en herde föder sin hjord och bär lammen i sin famn.

Ett uttalande till när det gäller Kristus som Skapare, måste räcka. Det är Fadern själv som vittnar. I första kapitlet av Hebréerbrevet läser vi att Gud har talat till oss genom sin Son, att han har sagt om honom, "Alla Guds änglar skall tillbe honom." att han sa om änglarna "Han gör sina änglar till vindar och sina tjänare till eldslågor," men om sin son säger han "Gud, din tron står i evigheters evighet, och rättens spira är ditt rikets spira." Gud säger vidare, "Du, Herre, har i begynnelsen lagt jordens grund, och himlarna är dina händers verk." (Heb. 1:8-10) Här finner vi att Fadern talar till Sonen i egenskap av Gud, och säger till honom, Du har lagt jordens grund och himlarna är dina händers verk. När Fadern själv ger Sonen ära, vem är då människan, att hon skulle låta bli att ära honom? Med detta sagt kan vi lämna de direkta vittnesbörden om Kristi gudomliga natur och det faktum att han är alltings Skapare.

Här kan en varning behövas. Ingen ska tro att vi skulle upphöja Kristus på Faderns bekostnad, eller att vi skulle ignorera Fadern. Det är omöjligt, för de har ett och samma intresse. Vi ärar Fadern när vi ärar Sonen. Vi håller Paulus ord i minnet, att ”så har vi bara en Gud, Fadern, från vilken allting är och till vilken vi själva är,” (1 Kor. 8:6) som vi redan har citerat, att det var genom honom som Gud skapade världarna. Allt kommer sist och slutligen från Gud Fadern, till och med Kristus själv kom från Fadern, men det har behagat Fadern att all fullhet skulle bo i honom, och att han skulle vara det direkta och omedelbara Redskapet i varje skapelseakt. Vårt syfte med denna utredning är att fastställa den jämlika position med Fadern, som Kristus har rätt till, för att vi bättre ska kunna uppskatta hans kraft att frälsa.

Är Kristus en skapad varelse?

Innan vi går vidare till några av de praktiska lärdomar som vi kan dra av dessa sanningar, måste vi ägna några ögonblick åt en uppfattning som uppriktigt hävdas av många som aldrig frivilligt skulle vanära Kristus, men som genom den uppfattningen faktiskt förnekar hans gudomlighet. Det är uppfattningen att Kristus är en skapad varelse, som genom Guds goda vilja upphöjdes till sin nuvarande höga position. Ingen som hävdar denna åsikt kan rimligen ha någon riktig förståelse av den upphöjda position som Kristus verkligen har.

Den åsikt vi talar om bygger på en missförståelse av en enda text, Uppenbarelseboken 3:14: ”Och skriv till ängeln för församlingen i Laodikeia: Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, början till Guds skapelse.” (B2000. Översättarens anmärkning: Formuleringen i B2000 stämmer överens med KJV. Folkbibeln översätter detta ord med ”upphovet”, vilket stämmer bättre överens med författarens tolkning av texten.) Detta tolkas felaktigt som att det skulle betyda att Kristus är den första varelse som Gud skapade, att Guds skapelse skulle ha börjat med honom. Men denna uppfattning motsäger den text som förkunnar att Kristus själv skapade allting. Att säga att Gud började sitt skapande verk genom att skapa Kristus är att utesluta Kristus helt och hållet från skapelseverket.

Ordet som översatts till ”början” är ordet ”archē” som även betyder ”överhuvud” eller ”ledare”. Det förekommer i namnet på den grekiska regenten *Archon*, i det engelska ordet ”archbishop” (ärkebiskop) och i det engelska ordet ”archangel” (ärkeängel). Låt oss se närmare på detta sista ord. Kristus är Ärkeängeln. (Se Jud. 1:9; 1 Tess. 4:16; Joh. 5:28, 29; Dan. 10:21) Det innebär inte att han är den första bland änglarna, för han är ingen ängel, utan han är över dem. (Heb. 1:4) Det innebär att han är änglarnas överhuvud eller furste, på samma sätt som ärkebiskopen är överhuvud för biskoparna. Kristus är änglarnas överbefälhavare. (Se Upp. 19:14-19) Han skapade änglarna. (Kol. 1:16) Så uttalandet att han är början eller överhuvudet för Guds skapelse, betyder att i honom hade skapelsen sitt ursprung och att, som han själv säger, han är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, den förste och den siste. (Upp. 21:6; 22:13) Han är källan varifrån allting har sitt ursprung.

Vi ska inte heller tro att Kristus är en skapad varelse, för att Paulus kallar honom ”förstfödd före allt skapat” (Kol. 1:15) för redan nästa vers visar att han är Skaparen, inte skapad. ”Ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom.” Om han skapade allting som någonsin skapats, och existerade innan allt som skapats, då är det uppenbart att han själv inte är bland det som skapats. Han är över hela skapelsen och inte en del av den.

Skriften förkunnar att Kristus är ”Guds enfödde son.” Han är född, inte skapad. När det gäller tidpunkten för hans födelse, är det inget som vi ska försöka utreda, och

heller inget som våra hjärnor skulle kunna förstå om någon talade om det för oss. Profeten Mika berättar för oss allt som vi kan veta om det, med dessa ord: "Men du, Betlehem Efrata, som är så liten bland Juda tusenden, från dig skall det åt mig komma en som skall härskas i Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar." (Mika 5:2) Det fanns en tid när Kristus utgick och kom från Gud, från Fadern, (Joh. 8:42; 1:18) men den tiden började så långt tillbaka i evigheten att för människor med begränsad fattningsförmåga saknar den i praktiken början.

Men poängen är att Kristus är en född Son, inte någon skapad. Han har *ärvt* ett mer upphöjt namn än änglarna. Han är "Son över sitt eget hus" (Heb. 1:4; 3:6, översättning till svenska från KJV). Och eftersom han är Guds enfödde Son är han av samma substans och natur som Gud, och alla Guds attribut är medfödda hos honom, för Fadern ville att hans Son skulle vara en avbild av hans väsen, utstråla hans härlighet och vara fylld av gudomens hela fullhet. Så han har "liv i sig själv." Han äger odödlighet av egen kraft och kan överföra odödlighet till andra. Liv tillhör honom, så att det inte kan tas ifrån honom och när han frivilligt har gett sitt liv kan han ta tillbaka det. Han säger: "Fadern älskar mig därför att jag ger mitt liv för att sedan ta det tillbaka. Ingen tar det ifrån mig, utan jag ger det av fri vilja. Jag har makt att ge det, och jag har makt att ta det tillbaka. Det budet har jag fått av min Fader." (Joh. 10:17, 18)

Om någon kommer dragande med det gamla ifrågasättandet om hur Kristus kunde vara odödlig och ändå dö, då måste vi helt enkelt säga att vi inte vet. Vi låtsas inte att vi kan fatta oändligheten. Vi kan inte förstå hur Kristus kunde vara Gud i begynnelsen, dela en jämlik härlighet med Fadern innan världen var till, och ändå födas som ett spädbarn i Betlehem. Korsfästelsens och uppståndelsens hemlighet är delar av inkarnationens hemlighet. Vi kan inte förstå hur Kristus kunde vara Gud och ändå bli människa för vår skull. Vi kan inte förstå hur han kunde skapa världen från ingenting eller hur han kan väcka de döda, och inte heller hur det går till när han verkar genom sin Ande i våra hjärtan. Ändå tror vi och är övertygade om dessa ting. Det borde räcka för oss att acceptera som sant det som Gud har uppenbarat, utan att snubbla över saker som inte ens en ängel kan fatta. Så vi gläder oss åt den oändliga makt och härlighet som skriften förklarar tillhör Kristus, utan att bry våra begränsade hjärnor i ett fåfängt försök att förklara det oändliga.

Slutligen, vi förstår att Fadern och Sonen utgör en gudomlig enhet, utifrån det faktum att de har samma Ande. Efter att ha sagt att de som lever efter köttet inte kan behåga Gud, fortsätter Paulus: "Ni däremot lever inte efter köttet utan efter Anden, eftersom Guds Ande bor i er. Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom." (Rom. 8:9) Här finner vi att den helige Ande både är Guds Ande och Kristi Ande. Kristus "är hos Fadern" och är av naturen av precis samma substans som Gud, och eftersom han har liv i sig själv kallas han med rätta Jehova, den självexisterande, och beskrivs så i Jeremia 23:5, 6, där det sägs att den rättfärdiga telningsen, som ska utöva rätt och rättfärdighet på jorden, ska vara känd under namnet Jehova-tsidekenu (yhwh šidqênû) – HERREN VÅR RÄTTFÄRDIGHET.

Därför ska ingen, som över huvud taget ärar Kristus, ge honom mindre ära än han ger Fadern, för det vore att vanära Fadern lika mycket som Sonen. Låt alla, tillsammans med änglarna i himlen, tillbe Sonen utan att frukta att de tillber och tjänar den skapade istället för Skaparen.

Och nu, medan vi har frågan om Kristi gudomlighet färsk i våra tankar, låt oss stanna upp för att begrunda den märkliga berättelsen om hans förödmjukelse.

Gud uppenbarad i köttet

”Och Ordet blev kött och bodde bland oss.” (Joh. 1:14)

Det finns inga ord som mer tydligt kan visa att Kristus var både Gud och människa. Han som ursprungligen var enbart gudomlig, tog på sig mänsklig natur, och framstod bland människor som en vanlig dödlig, utom vid de tillfällen när hans gudomlighet lyste igenom, som när han renade templet, eller när hans genomträngande enkla sanningsord tvingade hans fiender att erkänna att ”Aldrig har någon människa talat som han.”

Den förödmjukelse som Kristus frivilligt utsatte sig för beskrivs bäst av Paulus i hans brev till församlingen i Filippi: ”Var så till sinnes som Kristus Jesus var. Fastän han var till i Gudsgestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden - döden på korset.” (Fil 2:5-8)

Översättningen ovan gör denna text mycket tydligare än den är i den vanliga versionen (Översättarens anmärkning: Författaren jämför Revised Standard Version med King James Version). Tanken är att trots att Kristus var till i Gudsgestalt, att han ”utstrålar Guds härlighet och uppenbarar hans väsen” (Heb. 1:3) med alla Guds attribut och är universums härskare och den som hela himlen älskar att ära, så tyckte han inte att något av detta var värt att eftersträva så länge människorna var förlorade och kraftlösa. Han kunde inte glädja sig åt sin härlighet medan människan var förvisad och utan hopp. Så han utgav sig själv, avstod från alla sina rikedomar och sin härlighet, och tog på sig människans natur för att han skulle kunna frälsa henne. På det sättet kan vi förena Kristi enhet med Fadern med uttalandet ”Fadern är större än jag.”

Det är omöjligt för oss att förstå hur Kristus kunde, som Gud, ödmjuka sig själv ända till döden på korset, och det är helt meningslöst för oss att spekulera om det. Vi kan bara acceptera fakta så som de presenteras i bibeln. Om läsaren finner det svårt att förena somliga av bibelns uttalanden när det gäller Kristi natur, så kom ihåg att det vore omöjligt att uttrycka detta i termer som skulle göra det möjligt för våra begränsade hjärnor att förstå det helt och fullt. Precis som hedningarnas inympning på Israels vinstock är emot naturen, så är mycket av den gudomliga planen en paradox för mänskligt förstånd.

Andra skriftställen som vi kommer att citera förklarar Kristi mänskliga natur och vad den betyder för oss. Vi har redan läst att ”Ordet blev kött”, och nu ska vi läsa vad Paulus säger beträffande detta kötts natur: ”Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den syndiga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer, han som till det yttre var lik en syndig människa, och i hans kropp fördömde Gud synden. Så skulle lagens krav uppfyllas i oss som inte lever efter köttet utan efter Anden.” (Rom. 8:3, 4)

Det krävs inte mycket eftertanke för att vem som helst ska förstå att om Kristus tog på sig själv likhet med människan, för att han skulle kunna frälsa människan, då måste det vara den syndiga människan som han blev lik, för det är den syndiga människan som han kom för att frälsa. Döden kunde inte ha någon makt över en syndfri människa, sådan som Adam var i Eden, och den kunde inte ha haft någon makt över Kristus, om Herren inte hade tagit på sig alla våra synder. Dessutom, det faktum att Kristus tog på sig själv köttet, inte en syndfri varelses kött utan en syndig människas, det vill säga det kött som han tog på sig hade alla de svagheter och syndiga tendenser som den fallna människan är underkastad, det visas av uttalandet ”hans Son, som till sin mänskliga natur föddes av Davids släkt.” David hade alla den mänskliga naturens passioner. Han säger om sig själv, ”Se, i synd är jag född, och i synd blev jag till i min moders liv.” (Ps 51:7)

Följande uttalande från Hebréerbrevet är mycket tydligt på denna punkt:

”Det är ju inte änglar utan Abrahams barn han tar sig an. Därför måste han i allt bli lik sina bröder för att bli en barmhärtig och trogen överstepräst inför Gud och sona folkets synder. Eftersom han själv har lidit och blivit frestad, kan han hjälpa dem som frestas.” (Heb. 2:16-18)

Om han i allt blev lik sina bröder, så måste han ha lidit av deras svagheter, och varit underkastad alla sina bröders frestelser. Två texter till som formulerar denna sak mycket kraftfullt, kommer att räcka som bevis för detta. Först citerar vi andra brevet till korintierna 5:21:

”Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud.”

Detta är mycket starkare än uttalandet att han ”till det yttre var lik en syndig människa.” Han blev *gjord till synd*. Här finns samma mysterium som att Guds Son skulle dö. Guds fläckfria Lamm, som inte visste av någon synd, blev gjort till synd. Fast han var syndfri blev han inte bara räknad som syndare, utan tog verkligen på sig själv syndig natur. *Han* blev gjort till synd för att *vi* skulle kunna bli gjorda rättfärdiga. Så Paulus säger till galaterna ”men när tiden var fullbordad sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt.” (Gal. 4:4, 5)

”Eftersom han själv har lidit och blivit frestad, kan han hjälpa dem som frestas.”
”Ty vi har inte en överstepräst som ej kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som blev frestad i allt liksom vi, men utan synd. Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.” (Heb. 2:18; 4:15, 16)

En sak till, och sedan kan vi lära oss hela läxan som vi borde lära oss utifrån det faktum att ”Ordet blev kött och bodde bland oss.” Hur kan det komma sig att Kristus ”själv är svag” (Heb. 5:2), men ändå inte vet av någon synd? Någon kanske har tyckt, när han läst så här långt, att vi har nedvärderat Jesu karaktär genom att sätta honom på samma nivå som syndiga människor. Tvärtom, vi har helt enkelt upphöjt vår välsignade Frälsares ”gudomliga kraft”, han som själv frivilligt sänkte sig till samma nivå som den syndiga människan, för att han skulle kunna upphöja människan till sin egen fläckfria renhet, som han behöll under de allra svåraste omständigheter. Hans mänsklighet bara skylde hans gudomliga natur som gjorde att han var oskiljaktigt sammanbunden med den osynlige Guden, som hade tillräcklig förmåga att framgångsrikt kunna motstå köttets svaghet. Hela hans liv var en kamp. Köttet, som påverkades av fienden till all rättfärdighet, hade en dragning mot synd, men hans gudomliga natur hyste inte för en sekund någon ond längtan. Inte heller sviktade hans gudomliga kraft för ett ögonblick. När han hade lidit i köttet, allt som är möjligt för människor att lida, återvände han till Faderns tron lika fläckfri som när han lämnade härlighetens boningar. När han låg i graven, och var under dödens välde, var det inte ”möjligt att han skulle behållas av döden” eftersom han ”inte visste av synd.”

Men några kommer att säga, ”Jag ser ingen tröst för mig i detta. Visst, jag har en förebild, men jag kan inte leva upp till den, för jag har inte den kraft som Kristus hade. Han var Gud även medan han var på jorden. Jag är bara en människa.” Ja, men du kan ha samma kraft som han hade, om du vill. ”Han själv är svag”, men ”han begick inte någon synd,” (B2000) eftersom den gudomliga kraften oavbrutet bodde i honom. Lyssna nu till aposteln Paulus inspirerade ord och förstå vad som är vårt privilegium att ha:

”Därför böjer jag mina knän för Fadern, han från vilken allt vad Fader heter i himlen och på jorden har sitt namn. Jag ber att han i sin härlighets rikedom skall ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin Ande, och att *Kristus genom tron skall bo i era hjärtan* och ni skall bli rotade och grundade i kärleken. Ni skall då tillsammans med alla de heliga kunna förstå bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek, som går långt utöver vad någon kan förstå. *Så skall ni bli helt uppfyllda av all Guds fullhet.*” (Ef. 3:14-19)

Vem skulle kunna önska sig mer? Kristus, som hela Guds fullhet bor i kroppsligen, kan bo i våra hjärtan så att vi kan fyllas av hela Guds fullhet. Vilket underbart löfte! Han har ”medlidande med våra svagheter.” Det innebär att han vet allt om syndigt kött eftersom han har lidit av allt som det ärver. Han identifierar sig själv så intimt med sina barn att allt som tynger dem gör samma intryck på honom, och han vet hur nödvändig gudomlig kraft är för att motstå det. Och om vi bara på allvar önskar att stå emot ”ogudaktighet och världsliga begär”, då både kan han och vill han gärna ge oss styrka ”långt mer än allt vi ber om eller tänker.” All den styrka som Kristus av naturen hade i sig kan vi ha i oss genom nåd, för han ger den fritt åt oss.

Så den trötta, svaga själ som är tyngd av synd själen kan fatta mod. Låt dem ”frimodigt gå fram till nådens tron,” där de kan vara säkra på att finna nåd till hjälp i rätt tid, eftersom detta behov upplevs av vår Frälsare just när han behöver den. Han har ”medlidande med våra svagheter.” Om det bara vore så att han led för arton hundra år sedan, då kunde vi befara att han hade glömt en del av svagheten, men nej, just den frestelse som ansätter dig, berör honom. Hans sår är alltid nya, och han lever för alltid för att bära fram förböner för er.

Vilka underbara möjligheter det finns för den som är kristen! Vilka höjder av helighet han kan uppnå! Oavsett hur mycket Satan kan strida mot honom och angripa honom där köttet är som svagast, kan han vila i den Allsmäktiges skugga, och vara fylld av Guds styrkas fullhet. Den som är starkare än Satan kan ständigt bo i hans hjärta, och därför kan han säga, när han betraktar Satans angrepp som från en stark borg, ”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.”

Viktiga praktiska lärdomar

Vi ska inte betrakta Kristus i egenskap av Gud och Skapare, som bara en vacker teori eller enbart en lärosats. Varje lära i bibeln är till för att vara till praktisk nytta för oss, och borde studeras med det syftet. Låt oss först se vilken relation denna doktrin har till det bud som finns mitt i Guds lag. I första Mosebok 2:1-3 finner vi dessa ord som avslutar skapelseberättelsen: ”Så fullbordades himlen och jorden med hela sin härskara. På sjunde dagen hade Gud fullbordat sitt skapelseverk. Han vilade på sjunde dagen från hela det verk som han hade gjort. Gud välsignade den sjunde dagen och helgade den, ty på den dagen vilade han från allt sitt verk som han hade skapat och gjort.” Den judiska översättningen återger texten mer bokstavligt, så här, ”Så fullbordades himlen och jorden, och hela deras härskara. Och Gud hade på sjunde dagen fullbordat sitt verk som han hade gjort,” Detta är samma sak som vi finner i det fjärde budet i andra Mosebok 20:8-11.

I detta finner vi något som är mycket naturligt, att samma varelse som skapade också vilade. Han som arbetade i sex dagar med att skapa jorden vilade på den sjunde dagen, och välsignade och helgade den. Men vi har redan lärt oss att Gud Fadern skapade världarna genom sin Son Jesus Kristus, och att Kristus skapade allt som finns till. Därför är slutsatsen ofrånkomlig, att Kristus vilade på den där första sjundedagen, i slutet av de sex skapelsedagarna, och att han välsignade och helgade den. Så den sjunde dagen – sabbaten – är verkligen Herrens dag. När Jesus sa till de

tjätiga fariséerna, ”Ty Människosonen är sabbatens Herre,” (Matt 12:8), tillkännagav han sitt herravälde över just den dag som de så noga hade hållit formellt. Och han gjorde det med ord som visar att han betraktade den som sitt bevis på auktoritet, som bevisade att han var större än templet. Därför är den sjunde dagen det minnesmärke av skapelsen som Gud utvalt. Det är den mest ärade av alla dagar, eftersom dess speciella uppgift är att påminna om Guds skaparkraft, vilket är beviset på hans gudomlighet inför människan. Så när Kristus sa att Människosonen är Herre *också över sabbaten*, (Reformationsbibeln) då gjorde han anspråk på en hög utmärkelse – inget mindre än att vara Skaparen, till vars gudomlighet den dagen står som ett minne.

Vad ska vi då säga om det påstående som ofta framförs, att Kristus ändrade sabbatsdagen från en dag som är ett minne av skapelsens fullbordande till en dag som inte har någon sådan betydelse? Helt enkel detta, att för Kristus att förändra eller avskaffa sabbaten vore att förstöra det som påminner om hans gudomlighet. Om Kristus hade avskaffat sabbaten, då skulle han ha omintetgjort sina egna händers verk, och på så sätt ha motarbetat sig själv. Och ett rike som är i strid med sig själv kan inte bestå. Men Kristus ”kan inte förneka sig själv,” och därför kan han inte förändra en enda prick av det som han själv har bestämt, och som genom att vittna om hans gudomlighet visar att han är värdig att äras över alla hedningarnas gudar. Det skulle ha varit lika omöjligt för Kristus att ändra sabbaten som det vore att ändra det faktum att han skapade allting på sex dagar och vilade på den sjunde.

De ofta upprepade förkunnelserna om att Herren är Skaparen, är verkligen en källa till styrka. Lagg märke till hur nära förknippade skapelse och återlösning är i Kolosserbrevets första kapitel. För att få detta faktum helt klart för oss läser vi verserna 9-19:

”Från den dag vi hörde om det, har vi därför inte upphört att be för er. Vår bön är att ni skall uppfyllas av kunskap om hans vilja, med all andlig vishet och insikt, så att ni kan leva värdigt Herren och i allt behaga honom, när ni bär frukt i alla slags goda gärningar och växer till i kunskapen om Gud. Hans härlighets makt skall då styrka er och ge er all kraft till att vara uthålliga och tåliga i allt. Med glädje skall ni då tacka Fadern, som har gjort er värda att få del i det arv som de heliga har i ljuset. Han har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. I honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder. Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat. Ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom. Han är till före allting, och allt består genom honom. Han är huvudet för sin kropp, församlingen. Han är begynnelsen, den förstfödde från de döda, för att han i allt skulle vara den främste. Ty Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom.”

Det är ingen tillfällighet att den underbara förkunnelsen om Kristus som Skaparen är förknippad med uttalandet om att vi har frälsning i honom. Nej, när aposteln talar om sin önskan att ”Hans härlighets makt skall då styrka er och ge er all kraft,” då låter han oss veta vilken den härliga makten är. När han berättar för oss om befrielse från mörkrets välde, då låter han oss få veta något om Befriarens kraft. Det är för att trösta oss som vi får veta att församlingens huvud är den som skapat allting. Vi får veta att han upprätthåller allt genom sitt mäktiga ord, (Heb. 1:3), för att vi ska kunna vara förvissade om att

”Den hand som bär naturen
Ska vaka noga över sina barn.”

Notera sambandet med Jesaja 40:26. Kapitel framhåller Kristi underbara visdom och makt när han kallar himlens hela härskara vid namn och håller den på plats genom sin stora makt och styrkan i sin kraft, och sedan frågar: ”Hur kan du Jakob säga,

du Israel påstå: "Min väg är dold för HERREN. Gud bryr sig inte om min rätt"? Vet du inte, har du inte hört att HERREN är en evig Gud, som har skapat jordens ändar? Han blir inte trött och utmattas inte, hans förstånd kan inte utforskas." Tvärtom, "Han ger den trötta kraft och ökar den maktlöses styrka." Hans makt ligger faktiskt i hans förmåga att skapa allting från ingenting. Därför kan han göra underverk genom dem som inte har någon styrka. Han kan skapa styrka ur svaghet. Så vi kan vara säkra på att det som tjänar till att påminna oss om Kristi skaparkraft måste tendera att ge oss ny andlig styrka och mod.

Och detta är just Sabbatens syfte. Läs den nittioandra psalmen, som kallas en psalm för sabbatsdagen. De första fem verserna lyder:

"Det är gott att tacka HERREN och att lovsjunga ditt namn, du den Högste, att om morgonen förkunna din nåd och om natten din trofasthet med tiosträngt instrument och psaltare, med spel på harpa. Ty du gläder mig, HERRE, med dina gärningar, jag vill jubla över dina händers verk."

Vad har det att göra med sabbaten? Jo, detta: Sabbaten är minnesmärket över skapelsen. Herren säger: "Jag gav dem också mina sabbater som ett tecken mellan mig och dem, för att de skulle inse att jag är HERREN som helgar dem." (Hes. 20:12) Psalmisten höll sabbaten på det sätt som Gud bestämde att den skulle hållas – genom att begrunda skapelsen och Guds underbara kraft och godhet som uppenbaras i den. Och då, när han tänkte på det, insåg han att den Gud som klär liljorna med en härlighet som överglänsar Salomos prakt, bryr sig mycket mer om sina intelligenta varelser. Och när han betraktade himlen som visar Guds makt och härlighet, och insåg att den kommit till från ingenting, då fick han den uppmuntrande tanken att samma kraft kunde verka i honom för att befria honom från mänsklig svaghet. Därför blev han glad, och jublade över Guds händers verk. Den insikt om Guds kraft, som han fick genom att begrunda skapelsen, fyllde honom med mod, när han insåg att samma kraft var tillgänglig för honom. Och när han i tro grep tag om den kraften vann han segrar genom den. Detta är syftet med sabbaten. Den ska ge människan en frälsande insikt om Gud.

Argumentet, tydligt uttryckt, är detta:

1. Tro på Gud får man genom kunskap om hans kraft. Att inte lita på honom tyder på okunnighet om hans förmåga att genomföra det han lovat. Vår tro på honom måste vara i proportion till vår verkliga kunskap om hans kraft.
2. Att med insikt begrunda Guds skapelse ger oss en verklig uppfattning om hans kraft, för hans eviga kraft och gudomlighet förstår vi genom det som han har skapat. (Rom. 1:20)
3. Det är tro som ger seger. (1 Joh 5:4) Således, eftersom tro kommer av att vi lär känna Guds kraft, från hans ord och från det som han skapat, vinner vi segern, eller segrar genom hans händers verk. Sabbaten som är minnet av skapelsen, är därför, om den helighålls på rätt sätt, en källa till den kristnes bästa förstärkning i striden.

Detta är den viktiga slutsatsen av Hesekiel 20:12: "Jag gav dem också mina sabbater som ett tecken mellan mig och dem, för att de skulle inse att jag är HERREN som helgar dem." Det innebär att när vi vet att det är Guds vilja att vi helgas, (1 Tess. 4:3; 5:23, 24), då förstår vi genom sabbaten, när den används på rätt sätt, vad Guds kraft är som används för vår helgelse. Samma kraft som användes för att skapa världarna används för att helga dem som överlåter sig själva till Guds vilja. Denna tanke måste helt visst, när man förstår den helt och fullt, ge glädje och tröst i Gud till den uppriktiga människan. I ljuset av detta kan vi uppfatta kraften i Jesaja 58:13, 14:

"Om du hindrar din fot på sabbaten att göra vad du har lust till på min heliga dag, om du kallar sabbaten din lust och förhärskar den till HERRENS ära, om du

förhållanden genom att inte gå egna vägar och inte göra vad du har lust till eller tala tomma ord, *då skall du fröjda dig i HERREN*, och jag skall föra dig fram över landets höjder och låta dig njuta av din fader Jakobs arvedel. Så har HERRENS mun talat.”

Det innebär att om sabbaten hålls enligt Guds plan, som ett minne av hans skaparkraft, så att den för tankarna till den gudomliga kraften som används för att frälsa hans folk, då måste själen som jublar över hans händers verk, glädjas i Herren. Och så blir sabbaten vridningspunkten för trons hävstång, som lyfter själen ända upp till Guds tron för att ha gemenskap med honom.

Om man vill sammanfatta saken med några få ord kan man säga så här: Herrens eviga makt och gudomliga natur uppenbaras i skapelsen. (Rom. 1:20) Det är förmågan att skapa som är måttet på Guds kraft. Men evangeliet är Guds kraft att frälsa. (Rom. 1:16) Därför uppenbarar evangeliet bara för oss den kraft som användes för att skapa världarna och som nu används för människors frälsning. Det är samma kraft i båda fallen.

I ljuset av denna stora sanning finns inget rum för tvisten om ifall frälsningen är större än skapelsen, för frälsning *är* skapelse. (Se 2 Kor. 5:17; Ef 4:24) Frälsningskraften är skapelsekraften. Guds kraft till frälsning är den kraft som kan ta människans intighet och av den skapa något som ska finnas i evighet, för att prisas Guds nåds härlighet. ”Därför skall de som efter Guds vilja får lida anförtro sina själar åt sin trofaste Skapare, under det att de gör vad som är gott.” (1 Petr. 4:19)

Kristus lagstiftaren

”Ty HERREN är vår domare. HERREN är vår lagstiftare. HERREN är vår konung. Han är den som frälsar oss.” (Jes. 33:22)

Nu ska vi funderat över Kristus i en annan funktion, som ändå inte är en annan. Det är en som är ett naturligt resultat av hans ställning som Skapare, för den som skapar måste ha auktoritet att styra och kontrollera. Vi läser Kristi ord i Johannes evangelium 5:22, 23, att ”Inte heller dömer Fadern någon, utan hela domen har han överlämnat åt Sonen, för att alla skall ära Sonen liksom de ärar Fadern.” Liksom Kristus manifesterar Fadern i skapelsen, så manifesterar han Fadern när han stiftar lagen och genomdriver den. Några få texter räcker för att bevisa detta.

I fjärde Mosebok 21:4-6 har vi en berättelse som beskriver något om en händelse som ägde rum när Israels barn var i öknen. Låt oss läsa den. ”De bröt upp från berget Hor och tog vägen mot Röda havet för att gå omkring Edoms land. Men under vägen blev folket otåligt. Och folket talade mot Gud och mot Mose och sade: ”Varför har ni fört oss upp ur Egypten så att vi måste dö i öknen? Här finns ju varken bröd eller vatten, och vår själ avskyr den eländiga mat vi får! Då sände HERREN giftiga ormar bland folket, och de bet folket och många i Israel dog.” Folket talade emot Gud och mot Mose och sa, ”Varför har ni fört oss upp till öknen? De hittade fel hos sin Ledare. Det var därför de dödades av ormar. Läs nu vad aposteln Paulus sa om samma händelse:

”Och låt oss inte fresta Kristus, som en del av dem gjorde, de dödades av ormar.” (1 Kor. 10:9) Vad bevisar detta? Att den Ledare som de klagade på var Kristus. Detta bevisas även av det faktum att när Mose bestämde sig för att dra ut med Israel och vägrade att låta sig kallas faraos dotterson, då räknade han Kristi smälek som en större rikedom än Egyptens skatter. (Heb. 11:26) Läs även första korintierbrevet 10:4, där Paulus säger att fäderna ”alla drack samma andliga dryck. De drack ur en andlig klippa som följde dem, och den klippan var Kristus.” Så Kristus var alltså Israels Ledare när de drog ut från Egypten.

Hebréerbrevets tredje kapitel bevisar samma sak. Här uppmanas vi att betrakta Jesus Kristus, den apostel och översteprest som vi bekänner oss till, som var betrod i hela Guds hus, inte som en tjänare utan som Son i sitt eget hus. (Heb. 3:1-6) Sedan får vi veta att vi är hans hus om vi håller fast vid vår frimodighet till slutet. Därför uppmanas vi av den helige Ande att lyssna till hans röst och inte förhärda våra hjärtan, som fäderna gjorde i öknen. ”Ty vi är Kristi vänner, om vi ända till slutet stadigt håller fast vid vår första tillförsikt. Det heter: I dag, om ni hör hans röst, så förhärda inte era hjärtan som när era fäder väckte min förbittring. Vilka var det då som väckte förbittring, fastän de hade hört hans röst? Var det inte alla de som Mose hade fört ut ur Egypten? Vilka var han (Kristus) vred på under fyrtio år? Var det inte de som syndade och blev liggande döda i öknen?” (Heb. 3:14-17) Här framställs Kristus åter igen som Israels Ledare och Härförare under deras fyrtio år långa vandring i öknen.

Samma sak visas i Josua 5:13-15, där vi får veta att den man som Josua såg i närheten av Jeriko, som hade ett draget svärd i sin hand och som på Josuas fråga, ”Tillhör du oss eller våra fiender?” svarade, ”Nej, jag är befälhavare över HERRENS här och har nu kommit hit.” Ingen kan ifrågasätta att Kristus var Israels verkliga Ledare, även om han var osynlig. Mose, Israels synliga ledare, som ”därför att han liksom såg den Osynlige härdade han ut.” Det var Kristus som gav Mose i uppdrag att gå och befria hans folk. Läs nu andra Moseboken 20:1-3:

”Och Gud talade alla dessa ord: Jag är HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur trälldomshuset. Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.” Vem talade dessa ord? Den som ledde dem ut från Egypten. Och vem var Israels ledare när de drog ut från Egypten? Det var Kristus. Så vem förkunnade lagen från Sinai berg? Det var Kristus, som utstrålar Faderns härlighet och uppenbarar hans väsen, som manifesterar Gud inför människan. Det var Skaparen, han som har skapat allting, och den som blivit anförtrodd att döma alla.

Vi kan bevisa denna slutsats på ett annat sätt. När Herren kommer, ska en befallning ljuda, (1 Tess. 4:16) som kommer att genomtränga gravarna och väcka upp de döda. (Joh. 5:28, 29) ”HERREN ryter från höjden, från sin heliga boning låter han sin röst höras. Han ryter högt över sitt land och höjer skörderop som en vintrampare över jordens alla invånare. Larmet hörs till jordens ände, ty HERREN går till rätta med hednafolken, han skall döma allt kött. De ogudaktiga överlämnar han åt svärdet, säger HERREN.” (Jer. 25:30, 31) När vi jämför detta med Uppenbarelseboken 19:11-21, där Kristus som Ledare för himlens härar, Guds Ord, Konungarnas Konung och Herrarnas Herre, går för att trampa Guds den Allsmåktiges stränga vredes vinpress, som förgör alla de ogudaktiga, då förstår vi att det är Kristus som ryter från sin boning mot alla jordens invånare, när han har sin uppgörelse med nationerna. Joel tillägger en annan sak när han säger, ”HERREN ryter från Sion, från Jerusalem låter han sin röst höras, så att himlen och jorden bävar.” (Joel 3:16)

Från dessa texter, som skulle kunna kompletteras med andra, lär vi oss att i samband med att Herren kommer för att befria sitt folk, talar han med en röst som skakar jorden och himlarna, ”Jorden raglar som en drucken. Den svajar fram och tillbaka som en vakthydda i trädets topp,” (Jes. 24:20) och ”då skall himlarna försvinna under våldsamt dån.” (2 Petr. 3:10) Läs nu Hebréerbrevet 12:25, 26:

”Se till att ni inte avvisar honom som talar. Ty om inte de kunde komma undan, som avvisade honom när han varnade dem här på jorden, hur mycket mindre skall då vi kunna det, om vi vänder oss bort från honom som varnar oss från himlen. Den gången kom hans röst jorden att skaka, men nu har han lovat och sagt: Än en gång skall jag komma inte bara jorden utan också himlen att skaka.”

Det tillfälle då Rösten som talade på jorden skakade den, var när lagen förkunnades från Sinai berg (2 Mos 19:18-20; Heb. 12:18-20), en händelse som inte har någon motsvarighet när det gäller hur fruktansvärd den var, och som aldrig kommer att få

någon motsvarighet förrän Herren kommer med alla himlens änglar för att rädda sitt folk. Men lägg märke till att samma röst som då skakade jorden kommer, i samband med att Jesus kommer tillbaka, skaka inte bara jorden utan även himlen, och vi har sett att det är Kristi röst som kommer att ljuda med en sådan kraft att den skakar himlen och jorden när han har sin uppgörelse med nationerna. Därmed är det bevisat att det var Kristi röst som hördes från Sinai, och som förkunnade de tio budorden. Det stämmer med vad vi har kommit fram till när det gäller Kristus som Skapare och som sabbatens Grundare.

Egentligen är det dessa faktum, att Kristus är en del av gudomen, att han äger alla gudomens attribut och är jämlik med Fadern i alla avseenden, som Skapare och Lagstiftare, den enda kraft som finns i försoningen. Det är bara detta som gör återlösning möjlig. Kristus dog "för att föra oss till Gud" (1 Petr. 3:18) men om han på någon punkt inte var fullständigt jämlik med Gud, då kunde han inte föra oss till honom. Gudomlighet innebär att man har gudomens attribut. Om Kristus inte vore gudomlig skulle vi bara ha ett mänskligt offer. Det hjälper inte om Kristus var den högsta skapade varelsen i universum, för han skulle bara vara en undersåte som var skyldig att lyda lagen, utan förmåga att göra något annat än sin plikt. Han kunde inte ha någon rättfärdighet att ge till andra. Det är en oändlig skillnad mellan den högsta ängel som någonsin skapats och Gud. Därför skulle inte den högsta ängeln kunna lyfta upp den fallna människan och göra henne delaktig av den gudomliga naturen. Änglar kan tjäna. Bara Gud kan försona. Tack vare Gud är vi frälsta "därför att Kristus Jesus har friköpt dem." I honom bor hela Guds fullhet kroppsligen, och han kan därför frälsa dem som kommer till Gud genom honom, till det yttersta.

Denna sanningen hjälper oss att få en mer fullständig förståelse av varför Kristus kallas Guds Ord. Han är den person genom vilken Guds vilja och kraft görs känd för människor. Han är så att säga, gudomens språkrör, gudomens uppenbarelse. Han förkunnar, eller gör Gud känd för människor. Det behagade Fadern att låta all sin fullhet bo i honom, och därför är Fadern inte förvisad till andraplatsen, som vissa människor föreställer sig, när Kristus upphöjs som Skapare och Lagstiftare, för Faderns härlighet lyser genom Sonen. Eftersom Gud är känd bara genom Kristus, är det uppenbart att Fadern inte kan äras på det sätt som han borde bli ärad, av dem som inte upphöjer Kristus. Som Kristus själv sa, "Den som inte ärar Sonen ärar inte heller Fadern, som har sänt honom." (Joh. 5:23)

Man frågar hur Kristus kunde vara Medlaren mellan Gud och människan, och samtidigt Lagstiftaren. Det är inte vår uppgift att förklara hur det går till, utan bara att acceptera att skriften säger att det är så. Och det faktum att det är så, är det som ger kraft till läran om försoningen. Syndarens försäkran om fullkomlig och fri förlåtelse ligger idet faktum att Lagstiftaren själv, den som syndaren gjort uppror emot och som han trotsat, är den som utgav sig själv för oss. Hur är det möjligt för någon att tvivla på att hans uppsåt var ärligt, eller på hans fullkomliga goda vilja när det gäller människor, när han gav sig själv för deras frälsning? Vi ska inte tro att Fadern och Sonen var oeniga i denna transaktion. De var enade i detta, som i allt annat. Frid rådde mellan dem båda (Sak. 6:12, 13), och även när han var här på jorden var den enfödde Sonen hos Fadern.

Vilken underbar manifestation av kärlek! Den Oskyldige led för den skyldige. Den rättfärdige led för den orättfärdige, Skaparen för den skapade, Lagstiftaren för lagöverträdaren, och Konungen för sina upproriska undersåtar. Eftersom Gud inte skönade sin egen Son, utan frivilligt utlämnade honom för allas vår skull, eftersom Kristus frivilligt utgav sig själv för vår skull, hur skulle han kunna låta bli att frivilligt ge oss allt? Oändlig kärlek skulle inte kunna uttrycka sig på något mer storslaget sätt. Herren kan mycket väl säga, "Vad kunde mer göras för min vingård än vad jag har gjort för den?"

Guds rättfärdighet

”Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också.” (Matt. 6:33)

Guds rättfärdighet, säger Jesus, är det som vi främst ska sträva efter i detta liv. Mat och kläder är småsaker i jämförelse med den. Gud kommer att ge oss dem, det är sant, så att vi inte behöver slösa oro och bekymmer på det. Men att försäkra oss om Guds rike och hans rättfärdighet borde vara det enda målet i livet.

I första Korintierbrevet 1:30 får vi veta att Kristus har gjorts till rättfärdighet för oss liksom till visdom. Och eftersom Kristus är Guds visdom, och gudomens hela fullhet bor i honom i kroppslig gestalt, är det uppenbart att den rättfärdighet som han gjorts till för oss är Guds rättfärdighet. Låt oss se vad den rättfärdigheten innebär.

I Psalm 119:172 säger psalmisten så här till Herren: ”Min tunga prisar ditt ord, ty alla dina bud är rättfärdiga.” Buden är rättfärdighet, inte bara på ett abstrakt sätt, utan de är Guds rättfärdighet. Läs följande som bevis för det:

”Lyft blicken mot himlen, betrakta jorden därunder. Himlen skall lösas upp som rök, jorden slitats ut som en klädnad och dess invånare dö som flugor. Men min hjälp varar i evighet, min rättfärdighet går aldrig om intet. Hör på mig, ni som vet vad rättfärdighet är, du folk som bär min lag i hjärtat. Var inte rädda för människors hån, frukta inte deras smädelser.” (Jes. 51:6, 7, B2000)

Vad lär vi oss av detta? Att de som är bekanta med Guds rättfärdighet är de som har hans lag i sina hjärtan, och att därför är Guds lag Guds rättfärdighet.

Detta kan bevisas igen så här: ”All orättfärdighet är synd.” (1 Joh. 5:17) ”Var och en som gör synd bryter mot lagen, ty synd är brott mot lagen.” (1 Joh. 3:4) Synd är brott mot lagen, och det är också orättfärdighet. Därför är synd och orättfärdighet samma sak. Men om **orättfärdighet** är överträdelse av lagen, då måste rättfärdighet vara lydnad för lagen. Eller för att uttrycka denna tes med en matematisk formel:

Orättfärdighet = synd (1 Joh. 5:17)

Överträdelse av lagen = synd (1 Joh. 3:4)

Följaktligen, enligt axiomet att två ting som är identiska med samma sak, även är identiska med varandra, drar vi slutsatsen:

Orättfärdighet = överträdelse av lagen

Detta är en negativ ekvation. Samma sak, men uttryckt i positiva termer, skulle bli:

Rättfärdighet = lydnad för lagen

Vilken lag är det rättfärdighet att lyda, och synd att bryta? Det är den lag som säger, ”Du ska inte ha begärelse,” för aposteln Paulus berättar för oss att detta är den lagen som övertygade honom om synd. (Rom. 7:7) Den lag som består av tio bud är alltså måttet på Guds rättfärdighet. Eftersom det är Guds lag, och den är rättfärdighet, måste det vara Guds rättfärdighet. Det finns verkligen igen annan rättfärdighet.

Eftersom lagen är Guds rättfärdighet – en transkription av hans karaktär – är det lätt att förstå, att frukta Gud och att hålla hans bud är människans hela plikt. (Pred. 12:13). Ingen ska tro att hans plikt kommer att begränsas till de tio budorden, för budordet är ”omätligt i vidd.” ”Lagen är andlig,” och omfattar mycket mer än vad som kan urskiljas av en ordinär läsare. ”En oandlig människa tar inte emot det som tillhör

Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt.” (1 Kor. 2:14) Guds lags oändliga vidd kan bara uppfattas av dem som har begrundat den under bön. Några få bibeltexter kommer att räcka för att visa oss något av dess bredd.

I sin bergspredikan sa Kristus: ”Ni har hört att det är sagt till fäderna: Du skall inte mörda. Den som mördar är skyldig inför domstolen. Jag säger er: Den som är vred på sin broder är skyldig inför domstolen, och den som säger till sin broder: Ditt dumhuvud, är skyldig inför Stora rådet, och den som säger: Din dåre, är skyldig och döms till det brinnande Gehenna.” (Matt. 5:21, 22) Han sa också: ”Ni har hört att det är sagt: Du skall inte begå äktenskapsbrott. Jag säger er: Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.” (Matt 5:27, 28)

Detta betyder inte att buden, ”Du skall inte mörda,” och ”Du skall inte begå äktenskapsbrott” är ofullkomliga, eller att Gud nu kräver en högre moral av kristna än han gjorde av sitt folk som kallades judar. Han kräver samma sak från alla människor i alla tidsåldrar. Frälsaren bara förklarade dessa bud och visade deras andlighet. På den outtalade anklagelsen från fariséerna, att han ignorerade och undergrävde moralagen, svarade han genom att säga att han kom för att fullborda lagen och att den inte kunde avskaffas. Och sedan hade han en utläggning om lagens sanna betydelse, på ett sätt som dömde dem för att de ignorerade och bröt den. Han visade att till och med en blick eller en tanke kan vara brott mot lagen, och att den verkligen är en domare över hjärtats tankar och intentioner.

Med detta uppenbarade Kristus inte en ny sanning, utan han bara belyste och utvecklade en gammal sanning. Lagen var precis lika betydelsefull när han förkunnade den från Sinai berg som när han hade en utläggning om den på berget i Judéen. När han sa, med en röst som skakade jorden, ”Du ska inte mörda,” då menade han ”Du ska inte hysa vrede i ditt hjärta. Du ska inte ägna dig åt avundsjuka, stridigheter eller något som på minsta sätt antyder mord.” Allt detta och mycket mer ryms i orden ”Du skall inte mörda.” Och det var vad de inspirerade orden i gamla testamentet lärde, för Salomo visade att lagen behandlar både det som är osynligt och det som är synligt, när han skrev:

”Detta är slutsatsen, när allt blivit hört: Frukta Gud och håll hans bud, det hör alla människor till. Ty Gud skall föra alla gärningar fram i domen, med allt som är fördolt, vare sig det är gott eller ont.” (Pred. 12:13, 14)

Argumentet låter så här: Domen gäller även det som sker i hemlighet. Guds lag är standarden i domen, den avgör vilken kvalité varje handling har, om den är god eller ond. Därför förbjuder Guds lag ondska såväl i tanke som i handling. Så slutsatsen av det hela blir att Guds bud omfattar hela människans plikt.

Ta det första budordet, ”Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig.” Aposteln talar om några som ”har buken till sin gud.” (Fil. 3:19) Men frosseri och fylleri är självmord, så vi ser att det första budet har samband med det sjätte. Men det är inte allt, för han säger också att girighet är avgudadyrkan. (Kol. 3:5) Man kan inte bryta det tionde budet utan att bryta det första och det andra. Med andra ord, det tionde budet sammanfaller med det första, och vi finner att dekalogen är som en cirkel som har en omkrets som är lika stor som universum, och som omfattar varje varelses moraliska plikt. Helt kort, den är Guds rättfärdighets mått, som gäller i evighet.

Eftersom det är så är det uppenbart att uttalandet att ”lagens görare skall förklaras rättfärdiga” är korrekt. Att *rättfärdiggöra* betyder att *göra rättfärdig*, eller att bevisa att någon är rättfärdig. Det är uppenbart att fullkomlig lydnad för en fullkomlig lag skulle göra en till en rättfärdig person. Det var Guds mening att alla hans skapade varelser skulle visa sådan lydnad för lagen, och på så sätt skulle lagen leda till liv (Rom. 7:10)

Men för att någon skulle dömas som en ”lagens görare” skulle det vara nödvändigt att han hade hållit lagen i dess fulla omfattning varje ögonblick i livet. Om han hade misslyckats med det kunde man inte säga att han hade hållit lagen. Han kunde inte vara lagens görare om han bara hade hållit den delvis. Det är därför ett sorgligt faktum att det inte finns några lagens görare i hela mänskligheten, för både judar och hedningar är alla ”under syndens välde. Det står skrivet: Ingen rättfärdig finns, inte en enda ingen förständig finns, ingen finns som söker Gud. Alla har avvikit, alla har blivit fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda.” (Rom. 3:9-12) Lagen gäller alla som är inom dess jurisdiktion, och i hela världen finns inte en enda människa som kan öppna munnen för att bevisa att han är oskyldig till den anklagelsen om synd som lagen framför emot honom. Varje mun är tilltäppt, och hela världen står skyldig inför Gud (vers 19), ”alla har syndat och saknar härligheten från Gud.” (vers 23)

Därför, trots att ”lagens görare skall förklaras rättfärdiga,” är det lika uppenbart att ”ingen människa förklaras rättfärdig inför honom genom laggärningar. Genom lagen ges insikt om synd.” (vers 20) Budordet, som är ”heligt, rätt och gott” kan inte rättfärdiga en syndare. Med andra ord, en rättfärdig lag kan inte förklara den som bryter den oskyldig. En lag som rättfärdigar en ond man vore en ond lag. Lagen borde inte anklagas för att den inte kan rättfärdiga syndare. Tvärtom borde den därför uppskattas. Det faktum att lagen inte kommer att förklara syndare rättfärdiga – att den inte kommer att säga att människor har hållit den, när de har brutit den – är i sig själv tillräckligt bevis för att den är god. Människor berömmar en jordisk domare som inte är korrupt, en som inte kan mutas och som inte kommer att förklara en skyldig man oskyldig. Så visst borde de uppskatta Guds lag, som inte kommer att bära falskt vittnesbörd. Den är rättfärdighetens fullkomlighet, och därför tvingas den förkunna det sorgliga faktum att inte en enda av Adams släkte har uppfyllt dess krav.

Dessutom, det faktum att människans enda plikt är att hålla lagen visar att när hon har misslyckats på en enda punkt med det kan hon aldrig gottgöra det. Kraven från varje föreskrift i lagen är så vida – hela lagen är så andlig – att en ängel inte kunde annat än hålla den. Ja, ännu mer, lagen är Guds rättfärdighet – en beskrivning av hans karaktär – och eftersom hans karaktär inte kan bli annorlunda än vad den är, blir slutsatsen att inte ens Gud själv kan vara bättre än det mått av godhet som hans lag kräver. Han kan inte bli bättre än vad han redan är, och lagen beskriver vad han är. Vad finns det då för hopp att någon som har misslyckats, om så bara på en enda punkt, skulle kunna lägga till extra godhet för att kompensera det som saknas? Den som försöker göra det tar sig an den omöjliga uppgiften att bli bättre än Gud kräver, till och med bättre än Gud själv.

Men människor har inte bara misslyckats på en punkt. De har misslyckats på varje punkt. ”Alla har avvikit, alla har blivit fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda.” Inte bara det, det är omöjligt för den fallna människan, med sina försvagnade krafter, att utföra ens en enda handling som når upp till den fullkomliga standarden. Det behövs inga fler bevis för att stödja denna uppfattning än att upprepa det faktum att lagen är måttet på Guds rättfärdighet. Det kan inte finnas någon som är så förmäten att han påstår att någon handling i hans liv har varit, eller skulle kunna vara lika god som om den utförts av Herren själv. Alla måste tillsammans med psalmisten säga, ”jag har intet gott utom dig” (Ps. 16:2 Åkessons översättning. Översättning av King James Version: ”Min godhet når inte upp till dig.”)

Detta faktum uttrycks i direkta uttalanden i bibeln. Kristus, ”behövde inte höra någon vittna om människan, ty av sig själv visste han vad som var i människan.” (Joh. 2:25) Han sa, ”Ty inifrån, från människans hjärta, utgår onda tankar, otukt, stöld, mord, äktenskapsbrott, girighet, ondska, svek, lösaktighet, avund, hädelse, högmod och dårskap. Allt detta onda kommer inifrån och gör människan oren.” (Mark. 7:21-

23) Med andra ord, det är lättare att göra fel än att göra rätt, och det som en person gör av naturen är ont. Ondskan bor inuti och är en del av människan. Därför säger aposteln, ”Köttets (det naturliga) sinne är fiendskap mot Gud. Det underordnar sig inte Guds lag och kan det inte heller. De som följer sin syndiga natur kan inte behaga Gud. (Rom. 8:7, 8). Och även, ”Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet. De två strider mot varandra för att hindra er att göra det ni vill.” (Gal. 5:17) Eftersom ondska är en del av människans natur, som nedärvt av varje individ från en lång rad av syndiga förfäder, är det helt uppenbart att all rättfärdighet som kommer från henne är som ”en smutsig klädsel, (Jes. 64:6) jämfört med Guds rättfärdighets fläckfria klädnad.

Det omöjliga i att goda gärningar skulle komma från ett syndigt hjärta illustreras kraftfullt av Frälsaren på detta sätt: ”Ett träd känner man igen på frukten. Inte plockar man väl fikon från tistlar eller vindruvor från törnbuskar? En god människa bär fram det som är gott ur sitt hjärtas goda förråd, och en ond människa bär fram det som är ont ur sitt hjärtas onda förråd. Ty vad hjärtat är fullt av, det talar munnen.” (Luk. 6:44, 45) Det betyder att en människa inte kan göra gott förrän hon först blir god. Därför kan goda gärningar som utförs av en syndig person inte ha någon som helst inverkan för att göra honom rättfärdig, tvärtom, eftersom de kommer från ett ont hjärta är de onda, och ökar således hans syndighet. Bara det som är ont kan komma från ett ont hjärta, och förökad ondska kan inte åstadkomma en enda god gärning. Därför är det meningslöst för en ond person att tro att han kan bli rättfärdig genom sina egna gärningar. Först måste han bli gjord rättfärdig, innan han kan göra det goda som krävs av honom, och som han vill göra.

Omständigheterna är då följande:

1. Guds lag är fullkomligt rättfärdig, och fullkomlig lydnad för den krävs av var och en som ska komma in i himmelriket.
2. Men lagen har inte en gnutta rättfärdighet att ge till någon människa, för alla är syndare och oförmögna att lyda dess krav. Det spelar ingen roll hur noggrant och ihärdigt en människa arbetar, för inget som hon kan göra kommer att fylla alla lagens krav. Den är för högtstående för att hon ska kunna leva upp till den. Hon kan inte uppnå rättfärdighet genom lagen. ”Ty genom laggärningar blir ingen människa rättfärdig inför honom.” (Rom. 3:20, B2000,) Vilka bedrövliga förutsättningar! Vi måste ha lagens rättfärdighet, annars kan vi inte komma in i himlen, och ändå har lagen ingen rättfärdighet att ge någon av oss. Den kommer inte att ge det minsta av den helighet som krävs av alla för att man ska kunna se Herren, oavsett hur ihållande och energiskt vi anstränger oss.

Vem kan då bli frälst? Kan det då finnas något sådant som en rättfärdig person? – Ja, för bibeln talar ofta om dem. Den talar om Lot som ”den rättfärdige mannen” och den säger, ”Säg till den rättfärdige att det skall gå honom väl, ty sina gärningars frukt skall de äta.” (Jes. 3:10) På så sätt antyder den att det kommer att finnas rättfärdiga personer som får ta emot belöningen. Den säger tydligt att det kommer att finnas ett rättfärdigt folk till sist, när den säger: ”På den dagen skall man sjunga denna sång i Juda land: Vi har en stark stad. Han reser upp murar och skyddsvärn till vår räddning. Öppna portarna, så att ett rättfärdigt folk får tåga in, ett folk som förblir troget.” (Jes. 26:1, 2) David säger, ”Din lag är sanning” (Ps. 119:142, B2000). Den är inte bara sanning, utan den är summan av all sanning. Följaktligen kommer det folk som bevarar sanningen att vara ett folk som håller Guds lag. De kommer att göra hans vilja, och de ska komma in i himmelriket. (Matt. 7:21)

Herren vår rättfärdighet

Frågan är då, hur får man den rättfärdighet som är nödvändig för att man ska få komma in i den där staden? Att besvara denna fråga är evangeliets stora uppgift. Låt oss först använda en liknelse om rättfärdiggörelse, eller hur man får rättfärdighet. Verkligheten kan hjälpa oss att förstå teorin bättre. Liknelsen berättas i Lukas evangelium 18:9-14, med dessa ord:

”För några som var säkra på att de själva var rättfärdiga och som föraktade andra, berättade Jesus också denna liknelse: ”Två män gick upp till templet för att be. Den ene var farisé och den andre publikan. Fariséen stod och bad för sig själv: Gud, jag tackar dig för att jag inte är som andra människor, rånare, brottslingar, äktenskapsbrytare, eller som den där publikanen. Jag fastar två gånger i veckan, jag ger tionde av allt jag tjänar. Publikanen stod långt borta och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen utan slog sig för bröstet och bad: Gud, var nådig mot mig, syndare. Jag säger er: Han gick hem rättfärdig, inte den andre. Ty var och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad, men den som ödmjukar sig skall bli upphöjd.”

Denna liknelse berättades för att visa hur vi inte kan, och hur vi kan, uppnå rättfärdighet. Fariséerna är inte utrotade, det finns många i dessa dagar som förväntar sig att vinna rättfärdighet genom sina egna goda gärningar. De litar på sig själva, att de är rättfärdiga. De skryter inte alltid så öppet om sin godhet, men de visar på andra sätt att de förlitar sig på sin egen rättfärdighet. Kanske finns fariséernas anda – den anda som vill räkna upp sina egna goda gärningar för Gud som skäl för att de ska vinna hans gunst – lika ofta bland dem som bekänner sig vara kristna och som känner sig mest tyngda av sina synder, som någon annan stans. De vet att de har syndat, och de känner sig fördömda. De sörjer över sitt syndiga tillstånd, och beklagar sin svaghet. Deras vittnesbörd höjer sig aldrig över denna nivå. Ofta avstår de, eftersom de skäms, från att tala på sociala möten, och ofta vågar de inte närma sig Gud i bön. Efter att ha syndat mer än vanligt avstår de under en tid från att be, tills den värsta känslan av att ha misslyckats har lagt sig, eller tills de föreställer sig att de har gottgjort det genom speciellt gott beteende. Vad tyder detta på? På den fariséiska anda som skulle skryta med sin egen rättfärdighet rakt i ansiktet på Gud, som inte vill komma inför honom om de inte kan förlita sig på det falska stödet från sin egen inbillade godhet. De vill kunna säga till Herren, ”Se här god jag har varit de senaste dagarna. Nu vill du väl acceptera mig.”

Men vad blir resultatet? Den man som litade på sin egen rättfärdighet hade ingen, medan den man som bad med innerlig ånger, ”Gud, var nådig mot mig syndare” gick hem som en rättfärdig man. Kristus säger att han gick hem rättfärdig, alltså gjord rättfärdig.

Lägg märke till att publikanen gjorde något mer än att bara klaga över sin syndighet. Han bad om nåd. Vad är nåd? Det är en förmån som man inte förtjänat. Det är att vilja behandla en människa bättre än hon förtjänar. Inspirationens ord säger om Gud: ”Så hög som himlen är över jorden, så väldig är hans nåd över dem som fruktar honom.” (Ps. 103:11) Det innebär att omfattningen av hur mycket bättre Gud behandlar oss än vi förtjänar när vi ödmjukt kommer till honom, är som avståndet mellan jorden och den högsta himlen. På vilket sätt behandlar han oss bättre än vi förtjänar? Genom att ta bort våra synder från oss, för nästa vers säger: ”Så långt som öster är från väster låter han våra överträdelser vara från oss.” Den älskade apostelns ord stämmer överens med detta: ”Om vi bekänner våra synder, är han trofast och

rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 John 1:9)

Läs Mika 7:18, 19 för att hitta ännu ett uttalande om Guds nåd, och om hur den yttrar sig: ”Vem är en Gud som du, som förlåter missgärning och inte tillräknar överträdelse för kvarlevan av sin arvedel. Han håller inte fast vid sin vrede för evigt, ty han har behag till nåd. Han skall åter förbarma sig över oss och trampa på våra missgärningar. Du skall kasta alla deras synder i havets djup.” Låt oss nu läsa bibelns tydliga uttalande om hur man får rättfärdighet.

När aposteln Paulus har bevisat att alla har syndat och saknar härligheten från Gud, så att ingen kan bli rättfärdig genom laggärningar inför honom, fortsätter han med att säga att vi ”står som rättfärdiga (gjorda rättfärdiga) utan att ha förtjänat det, av hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem. Honom har Gud, genom hans blod, ställt fram som en nådastol, att tas emot genom tron. Så ville han visa sin rättfärdighet, eftersom han hade lämnat ostraffade de synder som förut hade blivit begångna, under tiden för Guds tålmod. I den tid som nu är ville han visa sin rättfärdighet: att han själv är rättfärdig, när han förklarar den rättfärdig som tror på Jesus.” (Rom. 3:24-26)

”Gjorda rättfärdiga utan att ha förtjänat det.” Hur skulle det annars gå till? Eftersom en syndig människas största ansträngningar inte gör den minsta nytta för att åstadkomma rättfärdighet, är det uppenbart att det enda sättet hon kan få den är som en gåva. Att rättfärdighet är en gåva fastslås tydligt av Paulus i Romarbrevet 5:17: ”Ty om en endas fall gjorde att döden fick herravälde genom denne ende, hur mycket mer skall då inte de som mottar den överflödande nåden och rättfärdighetens gåva regera i liv genom denne ende, Jesus Kristus.” Det är för att rättfärdighet är en gåva, som det eviga livet som är belöningen för rättfärdighet, är Guds gåva, genom Jesus Kristus vår Herre.

Kristus har ställts fram av Gud som den Ende genom vilken människan kan få förlåtelse för synd. Och denna förlåtelse består helt enkelt i att hans rättfärdighet förkunnas (som är Guds rättfärdighet), så att de blir förlåtna. Gud, ”som är rik på barmhärtighet,” (Ef. 2:4) och som gläds åt att visa barmhärtighet, klär syndaren som tror på Jesus i sin egen rättfärdighet, som ersättning för hans synder. Detta är verkligen ett fördelaktigt byte för syndaren, och ingen förlust för Gud, för hans helighet är oändlig, och förrådet kan aldrig minska.

Det textställe som vi just har studerat (Rom. 3:24-26) är bara en annan formulering av verserna 21 och 22, som följer på påståendet att ingen blir rättfärdig genom laggärningar. Aposteln tillägger: ”Men nu har utan lagen en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad, en som lagen och profeterna vittnar om, en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus, för alla som tror.” Gud sätter sin rättfärdighet på den troende. Han klär honom i den, så att hans synd inte längre syns. Då kan den som blivit förlåten utbrista tillsammans med profeten:

”Jag gläder mig storligen i HERREN, min själ fröjdar sig i min Gud, ty han har klätt mig i frälsningens klädnad och svept in mig i rättfärdighetens mantel, lik en brudgum med högtidsbindeln på sitt huvud, lik en brud som pryder sig med sina smycken.” (Jes. 61:10)

Men vad menas med ”utan lagen en rättfärdighet från Gud”? Hur stämmer det överens med uttalandet att lagen är Guds rättfärdighet, och att utanför dess krav finns ingen rättfärdighet? Det finns ingen motsägelse här. Lagen åsidosätts inte genom denna process. Lagg noga märke till: Vem stiftade lagen – Kristus. Hur förkunnade han den? – ”med auktoritet” i egenskap av Gud. Lagen kom från honom, likadan som den kom från Fadern, och den är bara en beskrivning av hans rättfärdiga karaktär. Därför är den rättfärdighet som kommer genom tro på Jesus Kristus samma

rättfärdighet som sammanfattas av lagen. Detta bevisas ytterligare genom det faktum att "lagen och profeterna vittnar om" den.

Läsaren kan försöka föreställa sig denna scen. Här står lagen som ett vittne, redo att vittna mot syndaren. Den kan inte förändras, och den kommer inte att kalla syndaren för en rättfärdig man. Den dömda syndaren försöker åter och åter att vinna rättfärdighet genom lagen, men den står emot alla hans försök. Den kan inte mutas med någon botgöring eller några påstådda goda gärningar. Men här står Kristus, "full av nåd" och även av sanning, och kallar syndaren till sig. Till sist lyssnar syndaren, som är trött på den meningslösa kampen för att få rättfärdighet från lagen, till Kristi röst och flyr in i hans utsträckta armar. När han gömmer sig i Kristus täcks han av hans rättfärdighet. Och se, genom tro på Kristus har han fått det som han kämpade förgäves efter. Han har den rättfärdighet som lagen kräver, och det är äkta vara, eftersom han fick den från Källan till rättfärdigheten, från exakt samma ställe som lagen kom ifrån. Och lagen vittnar om att denna rättfärdighet är äkta. Den säger att så länge människan behåller den, kommer den att gå till domstolen och försvara honom mot alla som anklagar. Den kommer att vittna om det faktum att han är en rättfärdig man. Med den rättfärdighet "som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron," (Fil. 3:9) var Paulus säker på att han skulle vara trygg på Kristi dag.

Det finns ingen orsak att klaga på denna transaktion. Gud är rättvis, och samtidigt gör han den rättfärdig som tror på Jesus. I Jesus bor gudomens hela fullhet. Han är jämlik med Fadern i alla sina attribut. Därför är den frälsning som är i honom – förmågan att köpa tillbaka en förlorad man – oändlig. Människans uppror riktas lika mycket mot Sonen som mot Fadern, eftersom de båda är ett. Därför, när Kristus "offrade sig för våra synder," då var det Konungen som led för sina upproriska undersåtar – den som skadats förbisåg, hade överseende med, den skyldiges brott. Ingen skeptiker kan förneka att vilken människa som helst har rätt och privilegium att förlåta vilket brott som helst som begåtts mot honom själv. Så varför gnälla när Gud tar sig samma rätt? Visst har han rätt, om han vill, att förlåta den skada som han själv lidit. Han har rätt till det och ännu mer, eftersom han upprätthåller sin lags integritet genom att i sin egen person underkasta sig det straff som syndaren gjort sig förtjänt av. "Men den oskyldige led för de skyldigas skull". Sant, men den oskyldige som led, "utgav sig själv" frivilligt, för att han skulle kunna regera rättvist samtidigt som han gjorde det som hans kärlek drev honom till, nämligen att ha överseende med den skada som han själv lidit som Regent över universum.

Läs nu Guds eget uttalande angående sitt eget namn – ett uttalande som gjordes trots något av det värsta förakt som han någonsin utsattes för:

"Då steg HERREN ner i molnskyn och ställde sig där nära intill honom och ropade ut HERRENS namn. Och HERREN gick förbi honom där han stod och ropade: "HERREN! HERREN! - en Gud, barmhärtig och nådig, sen till vrede och stor i nåd och sanning, som bevarar nåd mot tusenden och förlåter överträdelse, synd och skuld, men som inte låter någon bli ostraffad." (2 Mos. 34:5-7)

Detta är Guds namn. Det är den karaktär som han uppenbarar sig själv med för människan, det ljus som han önskar att människor ska betrakta honom i. Men vad betyder det att han "inte låter någon bli ostraffad"? Det stämmer helt överens med hans tålmod, hans oändliga godhet och att han har överseende med sitt folks överträdelse. Det är sant att Gud inte friar någon. Han skulle inte kunna göra det och fortfarande vara en rättvis Gud. Men han gör något som är mycket bättre: *Han tar bort skulden*, så att den som tidigare var skyldig inte längre behöver bli friad, - han är rättfärdiggjord, och räknas som om han aldrig hade syndat.

Ingen ska klaga över uttrycket, "klä sig i rättfärdighet," som om något sådant vore hyckleri. Somliga, som helt enkelt inte uppskattar värdet på rättfärdighetens gåva,

har sagt att de inte ville ha rättfärdighet som man "klädde på sig", utan att de bara ville ha den rättfärdighet som kommer från livet. På så sätt nedvärderar man Guds rättfärdighet, som ges genom Jesu Kristi tro *till* alla och *över* alla som tror. Vi instämmer med deras uppfattning, i den mån det är en protest mot hyckleri, en form av gudsfruktan utan dess kraft. Men vi vill att läsaren ska hålla detta i minne: Det gör en enorm skillnad, *vem som sätter på denna rättfärdighet*. Om vi själva försöker sätta på oss den, då får vi egentligen inte på oss något annat än en smutsig klädnad, oavsett hur vacker vi tycker att den är. Men när Kristus klär oss i den, då ska den inte föraktas eller avvisas. Lägg märke till Jesajas formulering: "Han har klätt mig i frälsningens klädnad." Den rättfärdighet som Kristus klär oss i är en rättfärdighet som godkänns av Gud, och om Gud är nöjd med den, då borde väl människor inte försöka hitta något bättre.

Men vi vill dra liknelsen ett steg längre, och det kommer att reda ut alla svårigheter. Sakarja 3:1-5 ger oss lösningen. Det står så här:

"Sedan lät han mig se översteprästen Josua stå inför HERRENS ängel, och Satan stod vid hans högra sida för att anklaga honom. Men HERREN sade till Satan: "HERREN skall straffa dig, Satan. Ja, HERREN skall straffa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då inte denne en brand ryckt ur elden? Josua var klädd i orena kläder, där han stod inför ängeln. Och ängeln sade till dem som stod inför honom: "Tag av honom de orena kläderna." Sedan sade han till Josua: "Se, jag har tagit din missgärning från dig, och jag skall klä dig i högtidskläder." Då sade jag: "Sätt också en ren bindel på hans huvud." Och de satte en ren bindel på hans huvud och tog på honom kläderna, medan HERRENS ängel stod där."

Lägg märke till i beskrivningen ovan att det är samma sak att ta bort de smutsiga kläderna som att ta bort missgärningen från personen. Och på samma sätt finner vi att när Kristus klär oss i sin egen rättfärdighets klädnad, då ger han oss inte en kappa att täcka synder med, utan han tar bort synden. Det visar att förlåtelse för synder är något mer än bara en formalitet, något mer än bara en notering i himlens bokföringsböcker, så att synden makuleras. Förlåtelse för synder är en verklighet. Det är något påtagligt, något som på ett avgörande sätt påverkar individen. Den befriar honom verkligen från skuld, och om han är befriad från skuld, om han är rättfärdiggjord, gjord rättfärdig, då har han verkligen genomgått en radikal förändring. Han är verkligen en annan människa. För han fick denna rättfärdighet för att synderna skulle förlåtas, i Kristus. Han fick den bara genom att ta på sig Kristus. Men "om någon är i Kristus är han en ny skapelse." (2 Kor. 5:17) Så den fulla och fria förlåtelsen för synder för med sig den underbara och mirakulösa förändring som kallas pånyttfödelsen, för en människa kan inte bli en ny skapelse utom genom en ny födelse. Detta är samma sak som att få ett nytt, eller ett rent hjärta.

Det nya hjärtat är ett hjärta som älskar rättfärdighet och hatar synd. Det är ett hjärta som villigt låter sig ledas på rättfärdighetens stigar. Det är ett sådant hjärta som Herren önskade att Israel skulle ha när han sa, "Om de ändå hade sådana hjärtan att de fruktade mig och alltid höll alla mina bud! Då skulle det alltid gå väl för dem och deras barn." (5 Mos. 5:29) Kortfattat, det är ett hjärta som är fritt både från kärlek till synd och från syndens skuld. Men vad får en människa att verkligen önska att få sina synder förlåtna? Det är helt enkelt att hon hatar dem, och längtar efter rättfärdighet, ett hat och en längtan som väckts av den helige Ande.

Anden arbetar med alla människor. Han kommer som en tillrättavisare, när man lyssnar till hans tillrättavisningar. Sedan tar han genast på sig Hjälparens uppgift. Samma ödmjuka och fogliga inställning som får en person att acceptera Andens tillrättavisning kommer också att få honom att följa Andens anvisningar, och Paulus säger att "alla som drivs av Guds Ande är Guds söner." (Rom. 8:14)

Och vad är det som ger rättfärdiggörelse, eller förlåtelse för synder? Det är tro, för Paulus säger: ”Då vi alltså har förklarats rättfärdiga av tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.” (Rom. 5:1) Guds rättfärdighet ges till och sätts på var och en som tror. (Rom. 3:22) Men samma utövande av tro gör en person till Guds barn, för aposteln Paulus säger också, ”Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus.” (Gal. 3:26)

Det faktum att var och en vars synder är förlättna omedelbart blir ett Guds barn, visas i Paulus brev till Titus. Först beskriver han det onda tillstånd som han en gång var i, och sedan säger han:

”Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades, frälste han oss, inte för rättfärdiga gärningar som vi hade gjort, utan på grund av sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande, som han rikligt utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare. Detta skedde för att vi skulle stå rättfärdiga genom hans nåd och, som vårt hopp är, bli arvingar till det eviga livet.” (Tit. 3:4-7)

Lägg märke till att det är genom att bli rättfärdiggjorda av hans nåd som vi görs till arvingar. Vi har redan lärt oss från Romarbrevet 3:24, 25 att denna rättfärdiggörelse genom hans nåd sker genom vår tro på Kristus. Men Galaterbrevet 3:26 säger oss att tro på Kristus gör oss till Guds barn. Därför vet vi att var och en som har blivit rättfärdiggjord genom Guds nåd – har blivit förlåten – även är ett Guds barn och hans arvinge.

Detta visar att idén att en människa måste genomgå någon slags prövning och uppnå en viss grad av helighet, innan Gud tar emot henne som sitt barn, saknar grund. Han tar emot oss precis som vi är. Han älskar oss inte för vår godhets skull, utan för att vi behöver honom. Han älskar oss inte på grund av något som han ser i oss, utan för sin egen skull, och för vad han vet att hans gudomliga kraft kan göra av oss. Det är bara när vi inser Guds underbara höghet och helighet, och det faktum att han kommer till oss, i vårt syndiga och fallna tillstånd, för att adoptera oss in i sin familj, som vi kan uppskatta den kraft som ligger i apostelns utrop, ”Se, vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn.” (1 Joh. 3:1) Var och en som blivit ärad på detta sätt, kommer att rena sig, så som han är ren.

Gud adopterar oss inte som sina barn för att vi är goda, utan för att han ska kunna göra oss goda. Paulus säger: ”Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, också när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande tillsammans med Kristus. Av nåd är ni frälsta. Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i kommande tider visa sin överväldigande rika nåd genom godhet mot oss i Kristus Jesus.” (Ef. 2:4-7) Och sedan tillägger han: ”Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig. Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem.” (vers 8-10) Denna text visar att Gud älskade oss medan vi var döda i synd. Han ger oss sin Ande för att göra oss levande i Kristus, och samma Ande visar att vi är adopterade in i den gudomliga familjen. Och han adopterar oss för att vi, som nya skapelser i Kristus, ska göra de goda gärningar som Gud har föreskrivit.

Accepterad av Gud

Många människor tvekar att börja tjäna Herren, eftersom de fruktar att Gud inte ska acceptera dem, och tusentals människor som varit bekännande Kristi efterföljare i årtal tvivlar fortfarande på att Gud accepterat dem. För deras skull skriver jag, och

jag vill inte förvirra dem med spekulationer, utan kommer att försöka ge dem de enkla försäkringar som finns i Guds ord.

”Kommer Herren att ta emot mig?” Jag svarar med en annan fråga: Kommer en man att ta emot det som han har köpt? Om du går till butiken och köper något, kommer du att ta emot varorna när de levereras? Självklart kommer du det. Det är ingen fråga om saken. Att du köpte varorna, och betalade med dina pengar för dem, är tillräckligt bevis för att du inte bara är *villig*, utan att du är *ivrig* att ta emot dem. Om du inte ville ha dem skulle du inte ha köpt dem. Och ju mer du betalt för dem, desto ivrigare är du att få dem. Om priset du betalat var högt, och du nästan hade gett ditt liv för att tjäna ihop till det, då är det ingen tvekan om att du kommer att ta emot det som du köpt när det levereras. Du oroar dig mest för att de inte skulle levereras.

Låt oss nu applicera denna enkla och vardagliga illustration på syndaren som kommer till Kristus. För det första, han har köpt oss. ”Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva? Ni har blivit köpta och priset är betalt.” (1 Kor. 6:19-20)

Det pris som betalades för oss var hans eget blod – hans liv. Paulus sa till församlingens äldste i Efesus: ”Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara herdar i Guds församling som han har köpt med sitt eget blod.” (Apg. 20:28) ”Ni vet ju att det inte var med förgängliga ting, med silver eller guld, som ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder, utan med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och lyte.” (1 Petr. 1:18, 19) ”Han har offrat sig själv för oss” (Tit. 2:14) Han ”offrade sig för våra synder för att rädda oss ur den nuvarande onda tidsåldern, efter vår Guds och Faders vilja.” (Gal. 1:4)

Han köpte inte en särskild grupp, utan en hel värld av syndare. ”Ty så älskade Gud *världen* att han utgav sin enfödde Son” (Joh. 3:16) Jesus sa, ”Jag är det bröd som ger liv, det bröd som har kommit ner från himlen. Den som äter av det brödet skall leva i evighet. Och brödet jag ger är mitt kött, för att världen skall leva.” (Joh. 6:51) ”Medan vi ännu var svaga dog Kristus i ogudaktigas ställe, när tiden var inne.” ”Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog i vårt ställe, medan vi ännu var syndare.” (Rom. 5:6, 8)

Det pris som betalades var oändligt, därför vet vi att han längtade väldigt mycket efter det som han köpte. Han var fast besluten att skaffa sig det. Han kunde inte vara tillfreds utan det. (Se Fil. 2:6-8; Heb. 12:2; Jes. 53:11)

”Men jag är ovärdig.” Det innebär att du inte är värd det pris som betalats, och därför är du att komma, ifall Kristus inte ska vilja kännas vid det som han har köpt.

Du skulle kunna oroa dig för det om köpet inte var genomfört och priset inte redan var betalt. Om han skulle vägra att ta emot dig, på grund av att du inte är värd priset, då skulle han inte bara gå miste om dig utan även den summa som han betalat. Även om varorna som du betalat för inte vore värda vad du gett för dem, skulle du själv inte vara så dum att du kastade bort dem. Du skulle hellre få något för dina pengar, än att inte få något.

För övrigt har du inte med värdet att göra. När Kristus var på jorden för att göra inköpet, då behövde han ”inte höra någon vittna om människan, ty av sig själv visste han vad som var i människan.” (Joh. 2:25) Han gjorde köpet med öppna ögon, och han visste det exakta värdet på det som han köpte. Han blir inte alls besviken när du kommer till honom och han upptäcker att du är värdelös. Du behöver inte oroa dig över frågan om värdet. Om han, med full kunskap om förutsättningarna, var nöjd med köpet, då borde du vara den sista att beklaga dig.

För, det underbaraste av allt, han köpte dig av just det skälet att du inte var värdig. Hans tränade öga såg stora möjligheter i dig, och han köpte dig, inte för vad du var värd då eller nu, utan för vad han kunde göra av dig. Han säger, ”Det är jag, jag som

för min egen skull stryker ut dina överträdelser.” (Jes. 43:25) Vi har ingen rättfärdighet, därför köpte han oss, ”för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud.” Paulus säger: ”Ty i honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt, och i honom är ni uppfyllda, han som är huvudet över alla makter och väldigheter.” (Kol 2:9, 10) Här återges hela processen:

”Bland dem var vi alla en gång ... Av naturen var vi vredens barn, vi liksom de andra. Men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, också när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande tillsammans med Kristus. Av nåd är ni frälsta. Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i kommande tider visa sin överväldigande rika nåd genom godhet mot oss i Kristus Jesus. Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig. Ty hans verk är vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förberett, så att vi skall vandra i dem.” (Ef 2:3-10)

Vi ska vara till ”för att den härliga nåd som han har skänkt oss i den Älskade skall prisas.” Det kunde vi inte vara om vi från början var värda allt som han hade betalat för oss. I så fall skulle det inte finnas någon härlighet för honom i transaktionen. Han skulle inte i framtiden kunna visa sin nåds rikedom i oss. Men när han tar oss, som inte är värda någonting, och till sist presenterar oss felfria inför tronen, då kommer det att ge honom evig härlighet. Och då kommer det inte finnas någon som tillskriver sig själv något värde. I evighet kommer den helgade skaran att tillsammans säga till Kristus: ”Du är värdig ... ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor av alla stammar och språk, folk och folkslag. Du har gjort dem till ett konungadöme, till präster åt vår Gud.” ”Lammet, som blev slaktat, är värdigt att ta emot makten, rikedomen och visheten, kraften och äran, härligheten och tacksägelsen. (Upp. 5:9, 10, 12)

Då borde väl alla tvivel om ifall Gud tar emot oss vara tystade. Men det är de inte. Det onda otroshjärtat kommer fortfarande med tvivel. ”Jag tror på allt detta, men ... ” Stopp, stanna där. Om du trodde skulle du inte säga ”men”. När folk lägger till ”men” till det som de tror på, då menar de egentligen, ”Jag tror, men jag tror inte.” Men du tillägger: ”Du har kanske rätt, men låt mig tala färdigt. Det jag tänkte säga är, Jag tror på de bibelställen som du citerat, men bibeln säger att om vi är Guds barn ska Anden vittna om det, och vi ska ha detta vittnesbörd i oss själva. Och jag känner inget sådant vittnesbörd, därför *kan jag inte* tro att jag tillhör Kristus. Jag tror på hans ord, men jag har inte vittnesbördet.” Jag förstår ditt problem. Låt oss se om det inte kan undanröjas.

När det gäller om du själv tillhör Kristus, kan du själv avgöra det. Du har sett vad han gett för dig. Nu är frågan, har du överlämnat dig själv till honom? Om du har det kan du vara säker på att han har tagit emot dig. Om du inte tillhör honom beror det bara på att du har vägrat att överlämna det som han har köpt, till honom. Du bedrar honom. Han säger, ”Hela dagen har jag räckt ut mina händer mot ett olydigt och trotsigt folk.” (Rom. 10:21) Han ber dig att ge honom det som han har köpt och betalat för, ändå vägrar du och anklagar honom för att inte vilja ta emot dig. Men om du av hjärtat har överlåtit dig själv åt honom för att vara hans barn, då kan du vara förvisad om att han har tagit emot dig.

När du säger att du tror på hans ord, men ändå tvivlar på att han accepterar dig eftersom du inte känner bevis på det i ditt hjärta, då påstår jag ändå att du inte tror. Om du gjorde det skulle du känna förvissning. Lyssna till hans ord: ”Den som tror på Guds Son har vittnesbördet inom sig. Den som inte tror på Gud gör honom till en lögnare, eftersom han inte tror på vittnesbördet som Gud har givit om sin Son.” (1 Joh. 5:10) Att tro på Sonen innebär helt enkelt att man litar på hans ord och vittnesbördet om honom.

Och ”Den som tror på Guds Son har vittnesbördet inom sig.” Du kan inte ha vittnesbördet förrän du tror, och så fort du verkligen tror har du vittnesbördet. Hur kommer det sig? Eftersom *din tro på Guds ord är vittnesbördet*. Gud säger att ”Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser.” (Heb. 11:1)

Om du skulle höra Gud säga att du är hans barn, med en röst som du kan höra, då skulle du betrakta det som ett tillräckligt vittnesbörd. Men när Gud talar i sitt ord är det samma sak som om han talade med hörbar röst, och din tro är beviset på att du hör och litar på honom.

Detta är en så viktig sak att den är värd noggrant övervägande. Låt oss läsa litet mer av vittnesbördet. Först läser vi att ”Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus.” (Gal. 3:26) Detta är en tydlig bekräftelse på vad jag sa om vår bristande tro på vittnesbördet. Vår tro gör oss till Guds barn. Men hur får vi denna tro? ”Alltså kommer tron av predikan och predikan i kraft av Kristi ord.” (Rom. 10:17) Men hur kan vi skaffa oss tro på Guds ord? Bara tro att Gud inte kan ljuga. Du skulle knappast kalla Gud för lögnare, rakt ut till honom. Men det är precis det du gör om du inte tror hans ord. Allt du behöver göra för att tro är att *tro*. ”Ordet är dig nära, i din mun och i ditt hjärta, nämligen trons ord som vi predikar. Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst. Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst. Skriften säger: Ingen som tror på honom skall stå där med skam.” (Rom. 10:8-11)

Allt detta stämmer överens med vittnesbördet genom Paulus: ”Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn. Men är vi barn är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar.” (Rom. 8:16-17) Denna Ande som vittnar med vår ande är Hjälparen som Jesus utlovade. (Joh. 14:16) Och vi vet att dess vittnesbörd är sant, för den är ”sanningens Ande.” Så hur bär den vittnesbörd? Genom att påminna oss om Ordet som har blivit nedtecknat. Den inspirerade dessa ord (1 Kor. 2:13; 2 Petr. 1:21) och därför, när den påminner oss om dem är det samma sak som om den talade dem direkt till oss. Den leder våra tankar till vittnesbördet, som vi har citerat delar av. Vi vet att vittnesbördet är sant, för Gud kan inte ljuga. Vi uppmanar Satan att försvinna med sitt falska vittnesbörd mot Gud, och vi litar på Guds vittnesbörd. Men om vi tror på vittnesbördet vet vi att vi är Guds barn, och vi ropar, ”Abba, Fader.” Och då gör den härliga sanningen mer intryck på själen. När orden upprepas blir de verkliga för oss. Han är *vår Fader*. Vi är hans barn. Vilken glädje den tanken ger oss! Så vi ser att det vittnesbörd som har i oss själva inte bara är ett intryck eller en känsla. Gud ber oss inte att lita på ett så opålitligt vittnesbörd som våra känslor. Den som litar på sitt eget hjärta är en dåre, säger skriften. Men det vittnesbörd som vi ska lita på är Guds oföränderliga ord, och detta vittnesbörd kan vi få genom Anden, i våra egna hjärtan. ”Gud vare tack för hans obeskrivligt rika gåva.”

Denna förvissning ger oss ingen rätt att vara mindre noggranna och slå oss till ro i liknöjdhet, som om vi hade blivit fullkomliga. Vi måste hålla i minnet att Kristus inte accepterar oss för vår skull, utan för sin egen skull, inte för att vi är fullkomliga utan för att vi ska kunna utvecklas till fullkomlighet i honom. Han välsignar oss inte för att vi har varit så goda att vi förtjänar en välsignelse, utan för att vi i kraft av välsignelsen ska kunna vända oss bort från våra onda gärningar. (Apg. 3:26) Till var och en som tror på Kristus ges kraften – rätten eller förmånen – att bli Guds söner. (Joh. 1:12) Det är genom Guds ”dyrbara och mycket stora löften” genom Kristus som vi ”skall få del av gudomlig natur.” (2 Petr. 1:4)

Låt oss helt kort begrunda den praktiska tillämpningen av några av dessa skriftställen.

Trons seger

Bibeln säger att ”den rättfärdige skall leva av tro.” Rättfärdighet från Gud uppenbaras ”av tro till tro” (Rom. 1:17) Inget kan bättre illustrera hur tron fungerar än några av de exempel som är upptecknade för att vi ska lära oss, ”att vi genom den ut hållighet och tröst som Skrifterna ger skall bevara vårt hopp.” (Rom. 15:4) Vi ska först ta en viktig händelse som upptecknats i det tjugonde kapitlet i andra Krönikerboken. Läsaren kan följa berättelsen i sin bibel.

”Sedan kom Moabs barn och Ammons barn och tillsammans med dem andra ammoniter för att strida mot Josafat. Man kom och berättade detta för Josafat och sade: ”En stor skara kommer mot dig från landet på andra sidan havet, från Aram, och de är i Hasason-Tamar, det vill säga En-Gedi.” (Vers 1, 2)

Denna stora här ingav skräck i kungen och folket, men de valde klokt nog att samlas ”för att rådfråga HERREN, och han utlyste en fasta över hela Juda. Och Juda samlades för att söka hjälp hos HERREN, och från alla Juda städer kom man för att söka HERREN.” (Vers 3, 4) Därefter följer Josafats bön, han som var ledare för det samlade folket, och den är värd att studeras särskilt, eftersom det var en bön i tro, och i den fanns början till seger:

”Josafat trädde upp i Juda mäns och Jerusalems församling i HERRENS hus, framför den nya förgården. Han sade: ”HERRE, våra faders Gud, är inte du Gud i himmelen och den som råder över alla hednafolkens riken? I din hand är kraft och makt, och det finns ingen som kan stå dig emot.” (Vers 5, 6)

Det var en fantastisk inledning på en bön. Den börjar med ett erkännande av Gud i himlen. Så börjar även förebildsbönen, ”Fader vår som är i himlen.” Vad innebär det? Att Gud, i egenskap av Gud i himlen, är Skaparen. Det uttrycker ett erkännande av hans makt över alla jordens riken och över mörkrets makter. Att han är i himlen, och att han är Skaparen, visar att i hans hand finns kraft och makt, så att ingen kan stå honom emot. Den man som kan inleda sin bön, när han är i nöd, med ett sådant erkännande av Guds makt, har redan segern på sin sida. För lägg märke till att Josafat inte bara uttryckte sin tro på Guds underbara makt, utan han gjorde även anspråk på Guds kraft som sin egen, när han säger: ”HERRE, våra faders Gud, är inte du Gud i himmelen?” Han uppfyllde skriftens krav: ”Den som kommer till Gud måste tro att han är till och belönar dem som söker honom.”

Josafat fortsatte sedan med att återge hur Herren hade befäste dem i landet, och hur Moab och Ammon, trots att han inte hade låtit dem invadera deras land, hade kommit för att kasta ut dem ur det land som Gud gett dem till arvedel. (Vers 7-11) Och sedan avslutar han: ”Skall inte du, vår Gud, hålla dom över dem? Vi förmår ingenting mot denna stora skara som kommer mot oss, och vi vet inte vad vi skall göra, utan till dig är våra ögon vända.” (Vers 12) Det är inte svårt för Herren att hjälpa, varken dem som är många eller dem som saknar kraft, (2 Krön. 14:11) och eftersom Herrens ögon far fram och tillbaka över jorden för att visa sin kraft för deras skull som vänder sina hjärtan helt och fullt mot honom (2 Krön. 16:9) passar det dem som är i nöd att förtrösta enbart på honom. Denna inställning som Josafat och hans folk hade stämde väl överens med den apostoliska uppmaningen, ”Och låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.” (Heb. 12:2) Han är början och slutet, och all makt i himlen och på jorden ligger i hans händer.

Vad blev då resultatet? Herrens profet kom i den Helige Andes kraft, ”Han sade: ”Lyssna, alla ni av Juda och ni Jerusalems invånare och du konung Josafat! Så säger HERREN till er: Frukta inte och var inte förskräckta för denna stora skara, ty striden är inte er utan Guds.” (Vers 15) Och sedan gavs befallningen att gå framåt på

morgonen för att möta fienden, och de skulle se Herrens räddning, för han skulle vara med dem. Nu kommer den viktigaste delen:

”Tidigt följande morgon gick de ut till Tekoas öken. Och när de drog ut, trädde Josafat fram och sade: ”Hör mig, ni av Juda och ni Jerusalems invånare. Förtrösta på HERREN, er Gud, så har ni ett säkert fäste. Lita på hans profeter, så skall det gå er väl.” Sedan han hade rådgjort med folket, ställde han upp sångare som skulle prisa HERREN i helig skrud, medan de drog ut framför den beväpnade hären. De skulle sjunga: ”Tacka HERREN, ty hans nåd varar i evighet.” (Vers 20, 21)

Detta var verkligen ett märkligt sätt att dra ut i strid. Det är få arméer som någonsin dragit ut i strid med en sådan förtrupp. Men vad blev resultatet?

”Och när de började att sjunga och lova, lät HERREN ett angrepp komma bakifrån på Ammons barn och Moab och folket från Seirs bergsbygd, de som hade kommit mot Juda, och de blev slagna. Ammons barn och Moab reste sig upp mot folket från Seirs bergsbygd för att ge dem till spillo och förgöra dem, och när de hade gjort slut på folket från Seir, hjälptes de åt att förgöra varandra. När Juda män kom upp på höjden, varifrån man såg ut över öknen, vände de sig mot fiendeskan, och se, där låg döda kroppar fallna på marken. Ingen hade kommit undan.” (Vers 22-24)

Om det är få arméer som har dragit ut i strid med en sådan förtrupp som Josafats armé hade, så är det lika få som har blivit belönade med en så överlägsen seger. Och det kanske inte är bortkastat att titta litet närmare på filosofin om trons seger, så som den illustreras med denna händelse. När fienden, som hade förlitat sig på sitt överlägsna antal, hörde att israeliterna drog ut den morgonen, sjungande och ropande, vilken slutsats måste de ha dragit då? Inget annat än att israeliterna hade fått förstärkning, och att de nu var så starka att det var meningslöst att angripa dem. De greps också av panik, och var och en betraktade sin granne som en fiende.

Och var inte deras slutsats korrekt, att Israel hade fått förstärkning? De hade verkligen rätt, för berättelsen lyder, ”Och när de började att sjunga och lova, *lät HERREN ett angrepp komma bakifrån* på Ammons barn och Moab och folket från Seirs bergsbygd.” Herrens här, som Josafat och hans folk litade på, stred för dem. De hade förstärkning, och om deras ögon kunde ha öppnats så att de kunde se dem så som Elisás tjänare gjorde vid ett tillfälle, skulle de utan tvekan ha sett att de som var med dem var fler än fienderna.

Men det som vi speciellt bör lägga märke till är att det var när Israel började sjunga och lovprisa som Herren lät ett angrepp komma bakifrån på fienden. Vad tyder det på? Det visar att deras tro var verklig. Guds löfte betraktades som lika säkert som om det utlovade redan inträffat. Så de litade på Herren, eller mer bokstavligt, de byggde på Herren och så var de fast förankrade, eller uppbyggda. På så sätt bevisade de sanningen i orden, ”detta är den seger som har besekrat världen: vår tro.” (1 Joh. 5:4)

Låt oss nu tillämpa denna illustration på striden mot synden. Här kommer en stark frestelse att göra något som vi vet är fel. Vi har ofta till vår stora sorg, bevisat hur stark frestelsen är, eftersom den övervunnit oss. Så vi vet att vi inte har någon kraft att stå emot den. Men nu har vi blicken fäst på Jesus, som har uppmanat oss att frimodigt komma till nådens tron, för att vi ska få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid. Så vi börjar be till Gud om hjälp. Och vi ber till den Gud som uppenbaras för oss i bibeln som himlens och jordens Skapare. Vi börjar, inte med att beklaga och beskriva vår egen svaghet, utan med att glatt erkänna Guds mäktiga kraft. När vi slagit fast det kan vi fortsätta med att beskriva vår svåra situation och vår svaghet. Om vi talar om vår svaghet först, och vår nedslående situation, då sätter vi oss själva före Gud. I så fall kommer Satan att förstora svårigheterna och svepa in oss i sitt mörker så att vi inte kan se något annat än vår svaghet. Och så kommer våra rop och böner att vara förgäves, även om de är innerliga och ångestfyllda, eftersom de saknar

den nödvändiga beståndsdel som består i att tro på att Gud finns, och att han är allt det som han har uppenbarat att han är. Men när vi inleder med att erkänna Guds kraft, då kan vi utan risk tala om vår svaghet, för då placerar vi bara vår svaghet bredvid hans styrka, och kontrasten gör att vi fattar mod.

Och när vi sedan ber kommer vi att tänka på Guds löfte, eftersom vi blir påmind av den helige Ande. Det kan vara så att vi inte kan komma på något särskilt löfte som exakt passar in på situationen, men vi kan minnas att ”Det är ett ord att lita på och värt att på allt sätt tas emot, att Kristus Jesus har kommit till världen för att frälsa syndare.” (1 Tim. 1:15) och att han ”offrade sig för våra synder för att rädda oss ur den nuvarande onda tidsåldern, efter vår Guds och Faders vilja.” (Gal. 1:4), och vi vet att detta löfte för med sig alla andra löften, för ”Han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?” (Rom. 8:32)

Sedan kommer ihåg att Gud kan tala om det som inte finns som om det fanns. Det innebär att om Gud ger ett löfte så är det så gott som redan infriat. Och så, när vi vet att det är Guds vilja att vi ska befrias från det onda (Gal. 1:4) då kan vi betrakta segern som om den redan är vår, och börja tacka Gud för hans ”dyrbara och mycket stora löften.” När vår tro griper tag om dessa löften och gör dem verkliga, då kan vi inte annat än prisas Gud för hans underbara kärlek. Och medan vi gör det leds våra tankar helt bort från det onda, och segern är vår. Herren Jesus sätter upp bakhåll för fienden. När vi lovprisar visar vi Satan att vi har fått förstärkning. Och eftersom han redan har provat på kraften i den hjälp som har garanterats oss, vet han att han inte kan göra något för tillfället, så därför lämnar han oss. Detta illustreras av aposteln uppmaning:

”Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önsknings genom åkallan och bön *med tacksägelse*.” (Fil. 4:6)

Slavar och fria

Den kraft som finns i tron för att ge seger, kan illustreras av en annan rad av bibeltexter, som är mycket praktiska. För det första, låt oss inse att syndaren är en slav. Kristus sa: ”Var och en som gör synd är syndens slav.” (Joh. 8:34) Paulus säger också, medan han sätter sig själv i en oomvänd människas ställe, ”Vi vet att lagen är andlig, men själv är jag köttlig, såld till slav under synden.” (Rom. 7:14) En man som är såld är en slav. Därför är den man som är såld under synden syndens slav. Petrus tar upp samma sak när han talar om fördärvade och falska lärare och säger: ”De lovar dem frihet men är själva slavar under fördärvet, ty det man besegras av är man slav under.” (2 Petr. 2:19)

En slavs mest utmärkande egenskap är att han inte kan göra som han vill, utan är bunden att utföra en annan människas vilja, oavsett hur obekvämt det är. Paulus bevisar sanningen i sitt uttalande att han, som en köttlig människa, var syndens slav: ”Ty jag kan inte fatta att jag handlar som jag gör. Det jag vill, det gör jag inte, men det jag hatar, det gör jag.” ”Men då är det inte längre jag som gör det, utan synden som bor i mig. Ty jag vet att i mig, det vill säga i mitt kött, bor inte något gott. Viljan finns hos mig, men att göra det goda förmår jag inte. Ja, det goda som jag vill gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag.” (Romans 7:15, 17-19)

Det faktum att synden har kontrollen, bevisar att människan är en slav. Och trots att var och en som begår synd är syndens träl blir slaveriet outhärdligt när syndaren får en glimt av frihet, och längtar efter den, men ändå inte kan bryta de bojor som binder honom till synden. Att det är omöjligt för den oomvända människan att ens

göra det goda som hon skulle vilja göra, har redan visats utifrån Romarbrevet 8:7, 8 och Galaterbrevet 5:17.

Hur många människor har inte genom sin egen erfarenhet bevisat sanningen i dessa skriftställen. Hur många har inte lovat, och lovat igen, och ändå har deras mest uppriktiga löften visat sig värdelösa när frestelsen kommer. De hade ingen kraft, och de visste inte vad de skulle ta sig till. Och olyckligtvis var deras ögon inte fästade vid Gud lika mycket som de var fästade vid dem själva och fienden. De upplevde en ständig kamp emot synden, det är sant, men de upplevde även ständiga nederlag.

Kallar du detta en sann kristen erfarenhet? Det finns de som inbillar sig att det är det. Varför utropade då aposteln i själfnöd, "Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?" (Rom. 7:24) Är en verklig kristen erfarenhet en dödens kropp, som är så fruktansvärd att själen tvingas att ropa efter befrielse? Nej, verkligen inte.

Så vem är det som, som svar på denna uppriktiga bön, uppenbarar sig själv som en befriare? Aposteln säger, "Gud vare tack, Jesus Kristus, vår Herre!" På ett annat ställe säger han om Kristus:

"Eftersom nu barnen hade fått del av kött och blod, fick han på liknande sätt del av kött och blod, för att han genom sin död skulle göra den maktlös som hade döden i sitt våld, det vill säga djävulen, och befria alla dem som av fruktan för döden hade levt i slaveri hela sitt liv." (Heb. 2:14, 15)

Och Kristus beskriver sitt eget uppdrag:

"Herrens, HERRENS Ande är över mig, ty HERREN har smort mig till att predika glädjens budskap för de ödmjuka. Han har sänt mig att förbinda dem som har ett förkrossat hjärta, att ropa ut frihet för de fångna och befrielse för de bundna." (Jes. 61:1)

Vad detta slaveri och denna fångenskap är har vi redan visat. Det är syndens slaveri - slaveriet som ligger i att tvingas till synd, till och med mot sin vilja, genom kraften som ligger i nedärvda och förvärvade onda benägenheter och vanor. Befriar Kristus oss från en verklig kristen erfarenhet? Nej, verkligen inte. Då är alltså syndens slaveri, som aposteln klagat över i Romarbrevets sjunde kapitel, inte ett Guds barns erfarenhet, utan en syndens tjänare. Det är för att befria människor från denna fångenskap som Kristus kom, inte för att befria oss i detta liv från strid och kamp, utan från nederlag. Han kom för att göra det möjligt för oss att stå starka i Herren och i hans väldiga kraft, så att vi kan tacka Fadern som "har frälst oss från mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike" genom vars blod vi har frälsning.

Hur går denna befrielse till? Genom Guds Son. Kristus säger: "Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar, och ni skall förstå sanningen, och sanningen skall göra er fria." "Om nu Sonen gör er fria, blir ni verkligen fria" (Joh. 8:31, 32, 36) Denna frihet kommer till var och en som tror, för till dem som tror på hans namn ger han "rätt att bli Guds barn." Friheten från fördömelse kommer till dem som är i Kristus (Rom 8:1) och vi har blivit iklädda Kristus genom tron. (Gal. 3:26, 27) Det är genom tro som Kristus bor i våra hjärtan.

Praktiska illustrationer av frigivning från slaveri

Låt oss nu se på några illustrationer av trons kraft att befria från slaveri. Vi citerar Lukas evangelium 13:10-17:

"En sabbat undervisade Jesus i en av synagogorna. Där fanns en kvinna som hade haft en sjukdomsande i arton år. Hon var krokryggig och kunde inte räta på sig. När Jesus såg henne, kallade han henne till sig och sade till henne: "Kvinna, du är fri från din sjukdom", och så lade han händerna på henne. Genast rätade hon på sig och

prisade Gud. Men synagogföreståndaren blev upprörd över att Jesus botade på sabbaten, och han sade till folket: "Sex dagar skall man arbeta. Kom därför och bli botade på dem och inte på sabbaten." Då svarade Herren honom: "Ni hycklare! Löser inte varenda en av er på sabbaten sin oxe eller åsna från krubban och leder bort och vattnar den? Men denna kvinna, en Abrahams dotter som Satan har hållit bunden i arton år, borde hon inte få bli löst från sin boja på sabbaten?" Vid de orden skändes alla hans motståndare, men allt folket jublade över alla underbara gärningar som han utförde."

Vi kan gå förbi den hycklande makthavarens gnällande, och koncentrera oss på underverket. Kvinnan var bunden - vi har, genom fruktan för döden, i hela vårt liv varit i slaveri. Satan hade bundit kvinnan - Satan har också lagt ut snaror för våra fötter, och har satt oss i fångenskap. Hon kunde inte på något sätt räta upp sig själv - vår ondska har ett sådant grepp om oss att vi inte kan se upp. (Ps. 40:13) Med ett ord och en beröring gjorde Jesus kvinnan fri från sina krämpor - vi har samma barmhärtiga Överstepräst nu i himlen, som har medlidande med våra svagheter, och samma ord kommer att befria oss från det onda.

Varför skrevs de helande underverk som Jesus utförde ner? Johannes berättar det för oss. Det var inte bara för att visa att han kan bota sjukdomar, utan för att visa hans makt över synden. (Läs Matt. 9:2-8) Men Johannes säger:

"Många andra tecken, som inte är nerskrivna i denna bok, gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. Men dessa har blivit nerskrivna, för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds Son, och för att ni genom tron skall ha liv i hans namn." (Joh. 20:30, 31)

Så vi ser att de helt enkelt finns nedskrivna som exempel på Kristi kärlek, på hans vilja att befria och på hans makt över Satans verk, oavsett om de sker i kroppen eller i själen. Ett underverk till får räcka i detta sammanhang. Det är det mirakel som finns återgivet i Apostlagärningarnas tredje kapitel. Jag ska inte citera hela berättelsen, utan be läsaren att noga följa det i sin egen bibel.

Petrus och Johannes såg en man som var över fyrtio år gammal, som hade varit förlamad från födelsen, och som satt vid ingången till templet. Han hade aldrig gått. Han tiggde, och Petrus kände sig manad av Anden att ge honom något som var bättre än silver eller guld. Han sa: "I Jesu Kristi, nasaréns, namn: stig upp och gå! Och han tog honom i högra handen och reste honom upp. Genast fick mannen styrka i fötter och vrister. Han hoppade upp, stod upprätt och började gå och följde med dem in i templet, han gick och hoppade och prisade Gud." (Vers 6-8)

Detta märkvärdiga underverk för en man som alla hade sett, väckte en underbar uppståndelse bland folket, och när Petrus såg deras förvåning fortsatte han med att berätta hur underverket hade utförts, genom att säga:

"Israeliter, varför är ni förvånade över det här, och varför stirrar ni på oss, som om vi av egen kraft eller fromhet hade gjort att han kan gå? Nej, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus, som ni utlämnade ... Livets furste dödade ni, men honom har Gud uppväckt från de döda. Det är vi vittnen till. *Och genom tron på hans namn har det namnet gett styrka åt denne man*, som ni ser och känner. *Tron som det namnet skänker har gett honom full hälsa* så som ni alla ser." (Vers 12-16)

Nu ska vi tillämpa detta. Mannen "hade varit lam från födelsen," oförmögen att klara sig själv. Han skulle gärna ha gått, men han kunde inte. Vi kan också allesammans tillsammans med David säga, "Se, i synd är jag född, och i synd blev jag till i min moders liv." (Ps. 51:7) Som följd av det är vi av naturen så svaga att vi inte kan göra det som vi vill. På samma sätt som mannens stigande ålder ökade hans oförmåga att gå, genom att han blev tyngre medan hans ben inte blev starkare, så ökar

syndens makt över oss när vi blir äldre eftersom vi praktiserat den upprepade gånger. Det var fullständigt omöjligt för den där mannen att gå. Ändå gav Kristi namn, genom tro på det, honom fullkomlig hälsa och frihet från sin sjukdom. Så kan vi, genom den tro som kommer från honom, göras friska och få förmåga att göra det som hittills varit omöjligt. För det som är omöjligt för människan är möjligt för Gud. Han är Skaparen. ”Han ger den trötta kraft och ökar den maktlöses styrka.” Ett av trons underverk, som bevisas genom trons hjältars liv, är att de ”var svaga men blev starka.”

Genom dessa händelser har vi sett hur Gud befriar dem som litar på honom från slaveri. Låt oss nu fundera på hur friheten upprätthålls.

Vi har sett att vi alla av naturen är syndens och Satans tjänare, och att vi, så fort vi underkastar oss Kristus, blir lösgjorda från Satans makt. Paulus säger: ”Vet ni inte att om ni gör er till slavar under någon och lyder honom, då är ni hans slavar och det är honom ni lyder, antingen under synden, vilket leder till död, eller under lydningen, vilket leder till rättfärdighet?” (Rom. 6:16) Så vi blir alltså Kristi tjänare, så fort vi blir fria från syndens slaveri. Det är faktiskt så att själva frigörelsen från syndens makt, som svar på vår tro, bevisar att Gud tagit emot oss som sina tjänare. Vi blir verkligen Kristi slavar, men den som är Herrens tjänare är en fri man, för vi är kallade till frihet, (Gal. 5:13) och där Herrens Ande är, där är frihet. (2 Kor. 3:17)

Och nu blir det strid igen. Satan har inte lust att släppa ifrån sig sin slav så lätt. Han kommer, beväpnad med de svåra frestelsernas piska, för att driva in oss i sin tjänst igen. Vi vet av egen smärtsam erfarenhet att han är starkare än vi, och att vi utan hjälp inte kan stå emot honom. Men vi fasar för hans makt, och ropar på hjälp. Då drar vi oss till minnes att vi inte längre är Satans tjänare. Vi har underkastat oss Gud, och därför har han tagit emot oss som *sina* tjänare. Så vi kan instämna med psalmisten, ”O, HERRE, jag är ju din tjänare, jag är din tjänare, din tjänarinnas son, du har lossat mina band.” (Ps. 116:16) Men det faktum att Gud har lossat de bojar som Satan hade fängslat oss med – och det har han gjort om vi tror att han har det – är bevis på att Gud kommer att skydda oss, för han bryr sig om de sina, och vi har fått försäkran om att han som har påbörjat ett gott verk i oss ”skall fullborda det intill Kristi Jesu dag.” Och i denna tillförsikt får vi styrka att stå emot.

Så om vi har överlämnat oss själva till att vara Guds tjänare, då är vi hans tjänare, eller med andra ord rättfärdighetens verktyg i hans händer. (Läs Romarbrevet 6:13-16, B2000) Vi är inte tröga, livlösa och känslolösa redskap, sådana som jordbrukaren använder, som inte har något att säga till om när det gäller hur de ska användas, utan levande intelligenta instrument, som tillåts välja sin egen sysselsättning. Men ordet ”redskap” innebär ett verktyg, något som är helt i hantverkarens kontroll. Skillnaden mellan oss och mekanikerns verktyg är att vi kan välja vem som ska använda oss, och vilket slags arbete vi ska användas till. Men när vi har gjort valet, och överlämnat oss själva i hantverkarens händer, då ska vi vara lika helt och fullt i hans händer som verktyget som inte har något att säga till om när det gäller hur det ska användas. När vi överlämnar oss till Gud ska vi vara i hans händer som leran i krukmakarens händer, så att han kan göra vad han vill med oss. Vår valfrihet ligger i att vi kan välja om vi vill låta honom utföra det som är gott i oss, eller om vi inte vill det.

Tanken på att vara ett redskap i Guds händer är ett underbart hjälpmedel för att vinna trons seger, när vi väl förstått liknelsen ordentligt. För, lägg märke till att ett redskap kommer att vara helt beroende av den person i vars händer det är. Här har jag till exempel trycksvärta. Den är helt oskyldig i sig själv, men kan ändå användas i de sämsta syften, liksom för det som är nyttigt. Om den är i händerna på en dålig människa kan den användas för att trycka falska sedlar. Då kommer den verkligen inte att användas i något gott syfte. Men om den är i händerna på en hederlig och rättskaffens man kan den inte göra någon skada. På samma sätt, när vi var Satans tjänare gjorde vi inget gott. (Rom. 6:20) Men nu när vi har överlåtit oss själva i Guds

händer, då vet vi att ingen orättfärdighet finns i honom, så ett redskap i hans händer kan inte användas i ett ont syfte. Överlåtelsen till Gud måste vara lika fullständig som den tidigare var till Satan, för aposteln säger:

”För er mänskliga svaghets skull använder jag en så enkel bild. - Ty liksom ni förr ställde era lemmar i orenhetens och laglöshetens slavtjänst, till ett laglöst liv, så skall ni nu ställa era lemmar i rättfärdighetens slavtjänst, till helgelse. (Rom. 6:19)

Heliga hemligheten med att övervinna, ligger alltså först och främst i att överlåta sig fullständigt åt Gud, med en uppriktig längtan efter att göra hans vilja. För det andra ligger hemligheten i att vi vet att han tar emot oss som sina tjänare när vi överlämnar oss till honom. Och sedan i att vi upprätthåller vår underkastelse för honom, och låter oss själva vara kvar i hans händer. Ofta kan vi vinna seger bara genom att åter och åter upprepa, ”O, HERRE, jag är ju din tjänare, jag är din tjänare och din tjänarinns son, *du har lossat mina band.*” (Ps. 116:16) Det är bara ett sätt att med eftertryck säga, ”O Herre, jag har överlämnat mig själv i dina händer som ett rättfärdighetens redskap. Låt din vilja ske, och inte köttets befallningar.” Men när vi insett vilken kraft som finns i den bibeltexten och verkligen känner att vi är Guds tjänare, då inställer sig omedelbart tanken, ”Nå, om jag verkligen är ett redskap i Guds händer, då kan han inte använda mig för att göra något ont med. Inte heller kan han tillåta mig att göra något ont så länge jag förblir i hans händer. Han måste bevara mig om jag ska bevaras från det onda, eftersom jag inte kan bevara mig själv. Men han vill bevara mig från det onda, för han har visat vad han vill och även sin kraft att genomföra sin vilja, när han utgav sig själv för mig. Därför kommer jag att bli bevarad från det onda.” Alla dessa tankar kan fara genom huvudet på en sekund, och tillsammans med dem måste en känsla av glädje infinna sig, att vi kommer att bevaras från det farsansfulla onda. Denna glädje tar sig naturligt uttryck genom tacksägelse till Gud, och medan vi tackar Gud drar fienden sig tillbaka med sina frestelser, och Guds frid fyller hjärtat. Då kan vi upptäcka att glädjen i att tro vida överstiger all den glädje som kommer av att ägna sig åt synd.

Allt detta är en demonstration av Paulus ord: ”Sätter vi då lagen ur kraft genom tron? Nej, inte alls! Vi upprätthåller lagen.” (Rom. 3:31) Att ”sätta lagen ur kraft” är inte samma sak som att avskaffa den, för ingen människa kan avskaffa Guds lag. Ändå säger psalmisten att den har blivit omintetgjord (Ps. 119:126, Se Sv 1917. Översättarens anmärkning: Folkbibeln använder genomgående ordet ”undervisning” i Psalm 110, istället för ordet ”lag”, som KJV, Sv 1917 och B2000 använder.) Att sätta Guds lag ur kraft är något mer än att påstå att den är betydelselös. Det är att genom sitt liv bevisa att man betraktar den som betydelselös. En människa sätter Guds lag ur kraft när hon inte låter den ha någon inverkan i hennes liv. Sammanfattningsvis, att sätta Guds lag ur kraft är att bryta den. Men själva lagen förblir densamma, oavsett om den hålls eller inte. Att sätta den ur kraft påverkar bara individen.

Därför, när aposteln säger att vi inte sätter Guds lag ur kraft genom tron, utan att vi tvärtom upprätthåller den, menar han att tron inte leder till att man bryter mot lagen, utan att man lyder den. Nej, vi ska inte säga att tro *leder* till lydning, utan att tron själv lyder. Tron upprätthåller lagen i hjärtat. ”Tron är en övertygelse om det man hoppas.” Om det är rättfärdighet man hoppas på, då upprätthåller tron den. Istället för att tro leder till antinomianism, så är tron det enda som är tvärt emot antinomianism. (Översättarens anmärkning: ”Antinomianism” är enligt Merriam-Websters ordbok, läran om att under den evangeliska tidsåldern är morallagen inte till någon nytta, och vi är inte skyldiga att hålla den, för tro enbart är nödvändigt för frälsning.) Det spelar ingen roll hur mycket en person skryter om Guds lag, om han avvisar eller ignorerar en obetingad tro på Kristus, då är han inte bättre än den som direkt

angriper lagen. Trons människa är den enda som verkligen ärar Guds lag. Utan tro är det omöjligt att behaga Gud, (Heb. 11:6) men med tro är allt möjligt. (Mark. 9:23)

Ja, tron uträttar det omöjliga, och det är just vad Gud begär att vi ska göra. När Josua sa till Israel att ”Ni kan inte tjäna HERREN,” då sa han sanningen, men ändå kvarstod det faktum att Gud krävde att de skulle tjäna honom. Det står inte i någon människas kraft att göra det som är rättfärdigt, även om hon vill det (Gal. 5:17). Därför är det ett misstag att säga att allt Gud vill är att vi ska göra vårt bästa. Den som inte gör bättre än så kommer inte att göra Guds gärningar. Nej, han måste *göra bättre än han kan*. Han måste göra det som bara Guds kraft som verkar genom honom, kan göra. Det är omöjligt för en människa att gå på vattnet, och ändå gjorde Petrus det när han hade tro på Jesus.

Eftersom Kristus har all makt i himlen och på jorden i sina händer, och denna makt är tillgänglig för oss, och till och med Kristus själv kommer för att bo i våra hjärtan genom tro, då finns ingen grund för att kritisera Gud för att han kräver att vi ska göra det omöjliga, för ”Det som är omöjligt för människor är möjligt för Gud.” (Luk. 18:27) Därför kan vi frimodigt säga, ”Herren är min hjälpare, jag skall inte frukta. Vad kan en människa göra mig?” (Heb. 13:6)

Så, ”Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller hunger, nakenhet, fara eller svärd?” – ”Men i allt detta vinner vi en överväldigande seger genom honom som har älskat oss.” (Rom. 8:35, 37)

”Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar,
varken något som nu är eller något som skall komma,
varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat
skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.”

